

KOMMUNISTISK POLITIK

*Forældre!
Lærere!
Pædagoger!
Børn!*

*På gaden mod
kommunal
rasering!*

*Demonstration i Odense
18. juni 2002*

Nr. 13

6. årg.

2002

22. juni -

19. juli

Støttepris 12 kr.

TEMA: GLOBAL POLARISERING 'HØJRE-VENSTRE'

- Den elektriske Berlinmur s. 2 ● Hjælp Fogh til fiasko s. 3 ●
Kommunal rasering: Odense som eksempel s. 4 ● Minister truer socialrådgivere s. 6 ●
Livsfarlige sygehuse s. 7 ● Avisbude i storstrejke s. 9 ●
FMNs landsmøde s. 10 ● Mobiltelefonen s. 11 ● Demokrati i håndjern s. 12 ● Ame-
rikansk 1984-ministerium s.14 ● Oslo i undtagelsestilstand s. 15 ●
James Petras: Global polarisering - Stemmeseddelen eller gaden s. 16 ●
Debat s. 22 ● EUs stormagtsdrømme og LOs formand s. 24

Den elektriske Berlinmur i Palæstina

KOMMUNISTISK POLITIK

Da Berlin-muren faldt, jublede Vesten – det vil sige den amerikanske og europæiske imperialisme – og lod deres propagandister forkynde, at nu ville der være samling, enhed, fred og fremgang som aldrig før. De rådne mures tid var forbi.

Nu hedder Den elektriske Mur - og den rejses på Vestbreden. Med tiden trækkes en 350 km meterhøj linje gennem det besatte Palæstina, befæstet med strømføring, pigtråd og bevægelsesdetektorer. Første etape bliver på 110 km til over 2 mia. kr. og er placeret over for flygtningelejrene Jenin, Qalqilya og Tulkarm. I forvejen findes tilsvarende indretninger på Gazastriben omkring illegale israelske bosættelser. Dette gigantiske bygningsværk er dette århundredes mest infame monument over brutal undertrykkelse, en grotesk og dødbringende elektrisk stol under åben himmel.

Den elektriske Berlinmur i Palæstina skal angiveligt forhindre selvmordsbombers indtrængen på israelsk område. Hvad så med at placere det i Israel, bag 1967-grænserne? Hensigten er at spærre palæstinenserne inde. Berlin-muren havde ikke til formål at spærre en anden nation inde, opsplitte den i bantustans i et dødeligt strømførende apartheidsystem.

Yassir Arafat har fordømt konstruktionen som en 'racistisk handling' og som 'et syndigt angreb på vores land, et udtryk for racisme og apartheid, som vi fuldstændig forkaster'. Den Arabiske Ligas generalsekretær Amr Moussa kalder det 'racisme mod forsvarsløse folk'. Israel 'forstærker sin besættelse af palæstinensiske territorium og adskillelsen af de to samfund'. Han tilføjer, at det minder om en tidligere praksis, som 'verden aldrig før har tålt'.

Det er Sharons gamle idé. Israel kalder den 'det definitive svar på terroristindtrængen'.

Hvad Bush kalder det? Hvad EU kalder det? Hvad Fogh kalder det? De tier og samtykker, godkender og opmuntrer en ny krigsforbrydelse. Apartheid og racisme. Rådne mure.

Præsident Bush har givet CIA bemyndigelse til at dræbe Saddam Hussein. Ifølge avisen Washington Post har den morderiske efterretningstjeneste, som tidligere har praktiseret mord og mordforsøg på andre landes statsoverhoveder (men i en periode, i al fald officielt, har haft forbud mod det), iværk-

sat en hemmelig operation, som skal vælte Saddam, og den har af Det Hvide Hus fået udtrykkelig tilladelse til at fange og dræbe den irakiske leder.

CIA er blevet instrueret om at benytte 'alle til rådighed stående redskaber' til at vælte den irakiske ledelse. Det omfatter forsyning af penge, våben, udstyr, uddannelse og efterretningsinformation til irakiske oppositionsgrupper, intensiv rekruttering af agenter i den irakiske administration samt tilladelse til at anvende specialstyrker til at dræbe eller ramme udvalgte mål. Den 'demokratiske' gren af det amerikanske politiske parti har tilsluttet sig planen, der selvfølgelig strider mod international lov og i bund og grund er kriminelt og terroristisk. Lykkes det ikke at vælte Saddam, skal CIA-operationerne bane vejen for den regulære krig. EU tier. Fogh tier.

Bush vil formalisere sin nye 'Slå Først'- (*First Strike*)-strategi. Ramme 'terrorister' og 'slyngelstater', før de bliver i stand til at udføre et angreb på USA. Den betyder et brud med den dobbelte koldkrigsdoktrin om 'atomafskrækkelse' og 'inddæmning' af 'ondskabens imperium' (det tidligere USSR). Disse strategier kunne med juridisk behændighed defineres inden for FN-charteret,

som erklærer, at en stat har ret til at forsvare sig mod væbnede angreb, men som ikke tillader angrebskrig. 'Slå Først'-strategien er den imperialistiske angrebskrigs militærdoktrin af i dag. Hitler kaldte det *Blietz-Krieg*.

Nu har Bush instrueret sine sikkerhedsrådgivere om formelt at udforme – for senere 'demokratisk' blåstempling - den ny doktrin. Med brug af atomvåben (især såkaldte mininukes). Irak står i centrum for denne aktion. Det er ikke en akademisk doktrin. Den skal træde i kraft, hvis det ikke lykkes CIA og krigsministeriet gennem fælles 'anstrengelser' at styrte Saddam, og man derfor vil vælte ham i en krig.

Hitler nåede at begå selvmord. En del af hans medsamsvorne havnede ved krigsforbryderdomstolen i Nürnberg. Der hører Bush, Sharon og deres fæller hjemme. Indbefattet de statsledere, der tier og samtykker i utilslørede forbrydelser mod menneskeheden, som er normen for imperialismen i dag.

Redaktionen den 18. juni 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTISKE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
**APK's Homepage/
Netavisen:**
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 12. juli 2002

Hjælp Fogh til fiasko

Anders Fogh er snart formand for Den Europæiske Union. Pr. 1. juli tegner den danske statsminister den vordende europæiske supermagt udadtil som formand for ministerrådet – sammen med den siddende kommissionsformand.

Det gør ham ikke til EU's præsident, om så blot på lån. EU's kommende præsident håber englænderne bliver Tony Blair, når han i 2005 rykker ud af Downing Street, mens andre håber på helt andre arrangementer.

I al fald: Fogh får sin debut som 'international statsmand' – og danskerne skal føle sig bæret over at være værtsland for alle de politiske pinger, embedsmænd og journalister, som med deres ankomst til diverse møder forventes at sætte gang i hoteldriften og andre drifts-stillere i det kommende halvår.

'Hjælp det danske formandskab til at blive en succes' og 'Vis Danmark frem fra sin bedste side som vært': I ugevis har sådanne enslydende budskaber kunnet høres i medierne. Der er ingen ende på appellen til at stå sammen om nationen og dens statsminister . . .

De kender knapperne til den danske stammefølelse – og der er blevet trykket på dem.

Lad os i stedet hjælpe Fogh og Co. og hans formandskab til fiasko!

For 'succes for det danske formandskab' betyder gennemførelse af EU's supermagtsplaner. Fogh har opstillet den såkaldte østudvidelse (med minder om sprogbrogen i begyndelsen af 40'erne af sidste århundrede) som den centrale opgave for det danske formandskab. 10 nye lande skulle gerne optages som medlemmer af EU.

Det vil styrke EU og være til gavn for disse lande, hedder det.

Det første er rigtigt. Det vil styrke den europæiske supermagt, som vil opsluge nogle 'randområder' som Vesttyskland opslugte DDR. De har et betydeligt økonomisk potentiale, som magthaverne i unionen gerne vil

besidde. Det vil styrke EU's globale position. EU vil være den globalt største økonomiske enhed, større end det sammenbrudte USSR i dens storhedstid.

Det andet er forkert: En styrket europæiske supermagt, en styrket europæisk imperialisme, vil ikke være til fordel for arbejderne eller det store flertal i hverken EU's nuværende eller de 10 håbefulde medlemslande. Det vil ikke være til gavn for en selvstændig national udvikling. De fleste af de 10 håbefulde lande vil blive henvist til en randeksistens.

KOMMENTAR

Det er først og fremmest den økonomiske og politiske elite, der håber på at få del i krummerne fra euroimperialismens bord – mens arbejdere og bønder og offentligt ansatte vil blive stillet overfor nye og barske sociale rystelser. Titusindvis af landbrug skal nedlægges – og arbejderne skal fortsat tjene som lavprisarbejdskraft for de multinationales *outsourcing*.

'Succes for det danske formandskab' betyder en forstærket udbygning af de arbejdende i Unionen – og overalt hvor EU har sine fangarme ude i samarbejde og rivalisering med USA.

Det er ikke en succes, der er grund til at unde Anders Fogh. Han vil samtidig udbygge Unionen som et 'Fort Europa': Den reaktionære danske udlændingepolitik, baseret på det

fremmedfjendske Dansk Folkeparti, ser han gerne som Unions-politik.

Fra det spanske formandskab overtager han et forslag om forstærkede grænser, forstærket fælles politi, forfølgelse af såkaldt 'illegale indvandre-re' (hvad der ikke betyder, at folk er kriminelle, men at Unionen ikke vil have dem). Og ideen om at 'straffe' de fattige ulande, som efter Unionens formening ikke gør nok for at tage fattigdoms- og andre flygtninge om immigranter tilbage igen.

Der er intet positivt i denne politik: Det er en politik for at befæste den europæiske imperialisme og opruste den, parallelt med den amerikanske supermagt.

To globale centre for imperialism, undertrykkelse, krig og udbygning toner frem: supermagten USA og den håbefulde supermagt EU.

I Foghs formandsperiode arbejder den videre på sin forfatning, som vil formalisere enkeltstaternes status som unionselementer og Unionens overhøjhed over nationalstaterne.

Den fortsætter oprustningen og skabelsen af en imperialistisk armé, der skal afløse de gamle engelske og franske kolonihære i Afrika, Asien og Mellemøsten.

Den arbejder videre for at deregulere økonomien, for privatisering og nyliberalisering – dvs for profit for alt, hvad de multinationale kan lægge hænderne på.

De offentlige virksomheder er for længst slagtet.

Nu gælder det uddannelsessystemet, sundhedsvæsenet og hele den øvrige sociale sektor.

'Succes for det danske formandskab' betyder at de rige bliver rigere – og flere fattige får mindre endnu.

Så hjælp Fogh til fiasko – ved at styrke EU-modstanden, kampen mod krigen, kampen mod den imperialistiske globalisering – og højre regeringens amokløb til fordel for de rige.

Kommunerne skærer ned:

Rasering med brodden nedad

De nye håndfæstninger (økonomiske aftaler) mellem stat/regering og kommuner/amter fastholder sidstnævnte i et økonomisk jerngreb. Den forventede nedskæringsbølge til efteråret i forbindelse med vedtagelsen af de lokale budgetter for 2003 er ikke afblæst. Tværtimod. Den nye højre regering efterlever som den forrige EU's krav om en "skrap" nedskæring af de offentlige serviceudgifter.

Kommuner og amter betaler deres del af regningen for regeringens højtbetungne skattestop i form af en stram økonomi. Eller rettere sagt: kommunernes borgere betaler. De almindelige danskere betaler.

For at overholde de snærende økonomiske rammer, som den nye højre regering efter anvisninger fra EU pålægger dem, vil Foghs og Nyrups kommunale partifæller skære voldsomt ned på de offentlige udgifter. De småbeløb, som regeringen højlydt praler af, er afsat ekstra i bloktilskud til amterne og kommunerne, rækker som en skrædder i helvede.

Dansk Socialrådgiverforening for-

dømmer det som en "usmagelig aftale", der rammer de svageste i samfundet: *"Regeringens megen snak om, at de svageste grupper skal i fokus, viser sig i praksis at være tomme løfter."*

Ifølge formanden for DSR Anne Worning er det kun kernevælgerne og normalbefolkningen, der får - mens de svageste, der ikke har noget talerør, bliver taberne.

Nedskæringer rammer bredt

At den kommende nedskæringsbølge vil ramme de svageste hårdest, er der ingen tvivl om, men også normalbefolkningen - den brede befolkning - rammes. Det fremgår med al tydelighed af udtalelserne fra formanden for Kommunernes Landsforening Ejgil W. Rasmussen, der forudser drastiske forringelser på en række centrale kommunale serviceydelser - såsom skoleom-

rådet, daginstitutionsområdet og ældreområdet.

Ingen områder vil blive fredet med undtagelse af de forskellige støtteordninger til det lokale erhvervsliv mv. Et tydeligt eksempel er Odense Kommune, hvor et nyt nedskæringsbudget af hidtil ukendt omfang netop er blevet udarbejdet.

Der er lagt op til massefyring af kommunalt ansatte - det anslåede tal 550 - samt nedskæringer over hele lini-

Omkring 2.000 forældre, lærere og pædagoger demonstrerede i Flakhaven i Odense den 18. juni i protest mod de planlagte budget besparelser.

Eksempel Odense: Kommunale fyringer

Bag hermetisk lukkede døre har byrådet i Odense og de kommunale embedsmænd færdigudarbejdet nedskæringskataloget for 2003. Resultatet er om muligt værre, end det på forhånd var frygtet. Der lægges op til massefyring af kommunalt ansatte og nedskæringer over hele linien på alt i alt 252 mio. kr.

Der vil på samtlige områder blive tale om en langt ringere service, og ikke mindst de ældre, børnene og de arbejdsløse rammes hårdt. Niveaue i hjemmeplejen sænkes, mens hjemmehjælpernes tid til at gøre rent hos de ældre forkortes. Den såkaldte pensionistservice, der ydes til godt 800 ældre, er også i farezonen, med andre ord: Hjælp til hovedrengøring, havearbejde, snerydning m.v. begrænses stærkt eller bortfalder helt. Budgetterne for hjælp til byens handicappede

barberes også drastisk.

I alt forventes det, at 150 og 170 ansatte inden for ældre- og handicapområdet fyres. De odenseanske byrådspolitikere beklager næsten med gråd i stemmen, at de må foreslå nedskæringer. Det sker med et stik i hjertet. Men ak, desværre. Ældreområdet kan ikke friholdes, hvis den kommunale økonomi skal bringes på fode igen. For Odense har, hedder det, levet over evne, hvilket byens ældre så vel som den odenseanske befolkning nu ikke har mærket noget som helst til. Tværtimod.

Den brede befolkning kommer alligevel til at betale prisen for underskuddet på kommunens budget for 2002 (der jo som bekendt var valgår) på godt 122 mio. kr. og de økonomiske stramninger som følge af håndfæstningerne mellem kommunerne og staten/regeringen.

Ud over ældre- og handicapområdet rammes daginstitutionerne og skolerne hårdt. Madordningen til vuggestuebørn halveres, og daginstitutionernes ugentlige åbningstid beskæres med 4 timer, mens en række vuggestuepladser nedlægges helt.

Modersmålsundervisningen dropes, og der fyres ansatte i skolefritidsordningerne, så der fremover bliver færre til at passe børnene. Tilskuddene til SFO'erne beskæres i øvrigt.

Hertil kommer en lang liste over andre nedskæringsforslag, der bl.a. vil ramme indsatsen over for de ledige hårdt samt den folkelige kultur. Men samtlige områder rammes. Ingen og intet går fri. Budget 2003 vil indeholde sociale nedskæringer og serviceforringelser i et hidtil uhørt omfang. Men det kommer ikke til at gå stille af sig.

en på en kvart milliard kroner alt i alt. Nedskæringsplanerne er på trods af det kommunale hemmelighedskræmmeri allerede blevet mødt af en storm af protester fra forældre, skolelærere og pædagoger.

Kommunaltoppens hykleri

Den socialdemokratiske borgmester i Odense, Anker Boye, er tidligere formand for Kommunernes Landsforening og medansvarlig for de indgåede håndfæstninger. Man har altså på forhånd, på trods af "kommunale protester" mod regeringens økonomiske politik over for kommunerne, accepteret de nye og endnu strammere krav om nedsettelse af de kommunale udgifter. Så meget indhold var der i den "kommunale modstand" mod indgåelsen af de nye håndfæstninger. Lutter tomme ord.

KL har da også sagt ja til den nye aftale, der binder kommunerne på hænder og fødder. Ganske vist er der ikke aftalt sanktioner, eller som det kaldes, "straffeaktioner", mod kommuner og amter, der bryder håndfæstningerne og dermed regeringens skattestop. Men stiger de kommunale eller amtslige skatteindtægter samlet set, sættes statskatten tilsvarende ned - og derpå de kommunale bloktilskud, lover regeringen. Ligeledes er der ikke - i denne omgang - åbnet op for indførelse af nye former for brugerbetaling i helt så stor stil som ønsket af kommunerne.

Kommunerne skal tvinges til drastiske nedskæringer, enten "frivilligt" ved at overholde de indgåede aftaler eller via skærpede tvangsforanstaltninger, så målene med håndfæstningerne indfris til fulde, at begrænse de kommunale udgifter mest muligt. Hermed lever man op til EU's krav om en skærpet kurs over for de danske amter og kommuner.

Det kommunale 'selvstyre' eksisterer ikke - og den nye regering fortsætter kursen med håndfæstninger, der undergraver "handlefriheden" og gennemvinger kommunale og amtslige nedskæringer som Nyrup-regeringen førte. I en endnu mere håndfast og brutal version.

Der er tale om en kulsort EU-anbefalet om ikke direkte dikteret nedskæringspolitik, som både bærer den nuværende højreregerings og den tidligere regerings blå stempel.

Mo/Od

Skrot nedskæringskataloget

Odense kommune har lagt op til massive nedskæringer over hele linien næste år - med voldsomme serviceforringelser samt massefyring af kommunalt ansatte i Odense som resultat. Den almindelige odenseanske befolkning rammes hårdt, herunder ikke mindst de økonomisk svage stillede, der må lægge ryg til et nedskæringsfelttog, som siger spar to til alt, hvad vi førhen har oplevet. På en kvart milliard kroner alt i alt.

Bag de lukkede døre har byrådet i Odense og de kommunale embedsmænd færdigudarbejdet nedskæringskatalog 2003. Uden "utidig indblanding" udefra, så fantasien har kunnet blomstre, og de utallige nedskæringsforslag har kunnet vendes i ro og mag. Inden for samtlige områder forringes den offentlige service. Blandt de hårdest ramte er børnene og de ældre.

De ældres forhold forringes

Efter et langt arbejdsliv behandles ældre blot som en byrde for samfundet.

Niveaet i hjemmeplejen skal sænkes, mens hjemmehjælpernes tid til at gøre rent hos de ældre skal forkortes. Den såkaldte pensionistervice, der ydes til godt 800 ældre, er også kommet i farezonen - med andre ord: Hjælpen til hovedrengøring, havearbejde, snerydning m.v. skal begrænses stærkt eller bortfalder helt. Budgetterne for hjælp til byens handicappede barberes også drastisk. I alt forventes det, at 150 og 170 kommunalt ansatte fyres alene inden for ældre- og handicapområdet.

Børn og unge behandles som en udsalgsvare

Ud over ældre- og handicapområdet rammes daginstitutionerne og skolerne hårdt. Madordningen til vuggestuebørn halveres, og daginstitutionernes ugentlige åbningstid beskæres med 4 timer, mens en række vuggestuepladser nedlægges helt. Modersmålsundervisningen droppes, og der fyres ansatte i skolefritidsordningerne, så der fremover bliver færre til at passe børnene. Tilskuddene til SFO'erne beskæres på linie med enhedsbeløbet (det kommunale tilskud)

pr. barn i daginstitutionerne.

Ingen og intet område går fri

Dertil kommer en lang liste over andre nedskæringsforslag, der bl.a. vil ramme indsatsen over for de ledige hårdt samt den folkelige kultur. Samtlige områder rammes. Ingen og intet går fri.

Sammen må vi kræve, at nedskæringsfelttoget stoppes. Nedskæringsforslagene bør og skal smides i papirkurven. Vi kan ikke blot passivt se til, mens børnenes, de ældres og de arbejdsløses med fleres forhold forringes drastisk. Uanset om byrådspolitikerne udtaler, at nedskæringerne foreslås med et stik i hjertet, og uanset om Kommunernes Landsforening netop har indgået endnu en økonomisk håndfæstning med regeringen, der yderligere cementerer den kommunale nedskæringspolitik.

Regningen må sendes tilbage

Regningen må sendes tilbage til dem, der har udskrevet den, til de rige og erhvervslivet i Odense kommune. Tilbage til den EU- og terrorkriseregering, som baserer sig på sociale forringelser, privatisering og krigsbevillinger.

Der er ikke behov for nye nedskæringer for, som det hedder, at genoprette Odenses økonomi. Der er på ingen måde tale om, at den brede odenseanske befolkning "har levet over evne". Tværtimod! Der er behov for en styrket indsats på børneområdet, ældre- og handicapområdet, kulturområdet m.m. for at rette op på de alvorlige konsekvenser af de tidligere års nedskæringsbudgetter og dermed sikre en ordentlig standard i daginstitutioner, på skoler, på plejehjem, tilstrækkelig hjemmehjælp til de ældre osv.

Pengene til at udvikle det samfund til gavn for den almindelige befolkning, ja, de må tages der, hvor de findes. Alle former for direkte og indirekte kommunal bistandshjælp til erhvervslivet må fjernes, den kommunale dækningsafgift må sættes i vejret. Og Odense kommune må tvinges til at bryde de kommunale håndfæstninger.

APK - Odense

Minister truer socialrådgivere

Regeringens diskriminerende lovgivning - der nedsætter bistandshjælpen for flygtninge og indvandrere som endnu ikke har boet i Danmark i 7 år, vil tvinge familier over hele landet til tiggerstokken.

Højregeringens beslutning om via lovgivningen drastisk at diskriminere flygtninge og indvandrere, der endnu ikke har boet i Danmark i 7 år og allernådigst har fået tildelt dansk statsborgerskab, ved at forringe den bistandshjælp, de kan opnå, mødes nu af protestaktion fra socialrådgiverne landet over.

Den bistandshjælp, der ydes til de flygtninge og indvandrere, der ikke har dansk statsborgerskab, betegnes fremover som "starthjælp" og barberes så voldsomt, at den kommer til at ligge på knap 85 pct. - højst! - af den normale ydelse til danske bistandsmodtagere. Det vil medføre alvorlige sociale konsekvenser, så alvorlige, at Dansk Soci-

alrådgiverforening nu har meldt sig som aktive, klare modstandere af loven.

Socialrådgiverne vender sig imod starthjælpen, fordi den i praksis vil være diskriminerende over for udlændinge. Som deres formand, Anne Worning, forklarer:

"Starthjælpen er så lav, at den vil skabe fattigdom blandt flygtninge, og da de ikke kan få arbejde, vil de være nødt til at komme på bistandskontoret og bede om enkeltydelser, hvilket vil fastholde dem i klientrollen. Desuden vil den lave ydelse føre til et gråt eller sort arbejdsmarked."

Man vil markere den udbredte modstand mod starthjælpen ved at indberet-

te centralt til forbundet om hver eneste tilfælde, hvor loven "skaber fattigdom, klientgørelse og diskrimination" rundt om i kommunerne. Samtidig har man en udarbejdet en skabelon, som kan bruges af socialrådgiverne til at skrive læserbreve til aviserne m.v., så konsekvenserne af den nye lov går op for flere. Målet er "at kaste lys på og kritisere starthjælpens konsekvenser".

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen raser over socialrådgivernes aktion imod loven - og på trods af, at der på ingen måde er tale om en opfordring til at overtræde den nye lov, advarer han i kraftige vendinger socialrådgiverne mod at sabotere intentionerne i loven i forbindelse med deres politiske aktion. Det vil kunne få konsekvenser for deres job som embedsmænd: Hold kæft, og udfør jeres arbejde uden at kny. Ellers risikerer i at stå uden arbejde!

Ud over beskæftigelsesministeren - på regeringens vegne - tager også de kommunale socialchefer og Kommunernes Landsforenings arbejdsmarkeds- og socialudvalg afstand fra socialrådgivernes erklærede mål om at kaste lys på og kritisere starthjælpen.

Ussel indsats overfor socialt belastede familier

Kommunerne yder på ingen måde den indsats, der er behov for, over for de socialt belastede familier eller deres børn. Hver anden af de mest udsatte børn i Danmark og deres familier modtager ikke den hjælp fra de kommunale socialrådgivere, som de ellers ifølge serviceloven har krav på. Det fremgår af den største undersøgelse inden for området, der er foretaget af Socialforskningsinstituttet, SFI.

En af årsagerne til den manglende indsats over for socialt hårdt belastede familier og de mest udsatte børn er, at der sjældent bliver foretaget en tilbunds-gående undersøgelse hverken af børnenes eller af familiens problemer som sådan. Der bliver derfor ikke taget højde for de faktiske forhold og derfor heller ikke truffet de rigtige foranstaltninger. En ordentlig støtte til børnene - og til familierne - ville forbedre mulighederne

væsentligt for at forbedre deres forhold.

En effektiv hjælp kræver simpelthen grundighed, dygtighed og ekspertise, fremhæver forskeren bag undersøgelsen, Mogens Nygaard Christoffersen, der anbefaler kommunerne at arbejde langt tættere sammen med psykologer, læger og terapeuter.

Næstformanden i Dansk Socialrådgiverforening Laila Walther indrømmer, at det er en stor svaghed, at den lovpligtige såkaldte paragraf 38-undersøgelse kun bliver foretaget i halvdelen af sagerne om de udsatte børn i de socialt belastede familier, "for det gør arbejdet mindre målrettet, og det svækker forældrenes retssikkerhed, at de ikke kender målet med indsatsen".

Men hvad med at sikre, at kommunerne overholder loven og på baggrund af grundige undersøgelser faktisk sætter de rigtige foranstaltninger i værk til

gavn for både børnene og deres familier. Det ser det mere end sort ud med, selvom socialministeren udtaler, at hun finder det uholdbart, at det kun er i hvert andet tilfælde, der foretages en grundig undersøgelse.

Konsulent Henrik Skovdahl fra Kommunernes Landsforenings Børne- og Kulturkontor mener ikke, at det er sagsbehandlingen, der er noget galt med, eller at den manglende hjælp til de socialt belastede familier skyldes manglende kompetence.

Problemerne skyldes den eksplosive stigning i antallet af sager, der betyder mindre tid til det enkelte barn og den enkelte familie. At der skal sættes tilstrækkeligt med ressourcer af til at sikre en ordentlig hjælp. Det spørgsmål går både socialministeren og konsulenten fra Kommunernes Landsforening udenom.

Livsfarlige sygehuse i København

Foringelsen af rengøringen på de københavnske sygehuse har medført rent utålelige arbejdsforhold for rengøringspersonalet samt en rengøringsstandard under al kritik. Det er en følge af års nedskæringspolitik med evindelige rationaliseringer, effektiviseringer og tempoposkruninger, som blot er blevet yderligere forstærket via udliciteringen og privatiseringen af rengøringen.

Skidtet hoer sig op på de københavnske sygehuse. Smadringen af rengøringspersonalets arbejdsmiljø med stigende arbejdspress og tempo til følge har gjort det til en rent umulig opgave for de tilbageblevne rengøringsassistenter at gøre tilstrækkeligt rent. Det er med andre ord som følge af stærkt uhygiejniske forhold blevet decideret sundhedsfarligt at blive indlagt på de københavnske sygehuse.

Dette fremgår af en arbejdsmiljørapport, som Forbundet for Offentlige Ansatte (FOA), der også er rengøringsassistenternes forbund, netop har offentliggjort. Den nye undersøgelse af hospitalsmedhjælpernes arbejdsmiljø fra KLS og Rådgivende Sociologer viser et rystende billede af, hvordan konkurrence og udlicitering er ved at ødelægge en hel branche og dens arbejdsmiljø.

Blodpletter og nullermænd florerer på hospitalsgangene og stuerne, og rengøringen af operationsstuerne er yderst lemfældig. Årsagen er et al for højt tempo, manglende tid til at gøre

ordentligt rent og urimelige arbejdsbetingelser.

Ifølge den københavnske sundhedsborgmester, Inger Marie Bruun Rasmussen, som efter sigende støtter miljørapporten, *“er manglende rengøring medvirkende årsag til, at hver tiende patient på de*

københavnske sygehuse (sygehuse under HS, hovedstadens sundhedsvæsen) skal genindlægges. Hvis levnedsmiddelmyndighederne konstaterede så uhygiejniske forhold i en restauration eller slagterforretning, ville man omgående lukke stedet.”

Men hun fralægger sig som politiker naturligvis ethvert ansvar for de uhygiejniske forhold: Næh, Det drejer sig ikke om at øge bevillingerne til rengøring (herunder ansættelse af flere assistenter), om at rette op på flere års nedskæringer og udlicitering af rengøringen, men om, at de, der ifølge sundhedsministeren alene er ansvarlige for rengøringen - de private firmaer og sygehusledelserne - lytter til de ansattes kritik og søger for bedre uddannelse af de ansatte.

Omvendt afviser hospitalsdirektør Stig Hvidfeldt på Frederiksberg Hospital, hvor rengøringen er blevet privatiseret (udliciteret til firmaet “Elite Miljø”), at der skulle være nogen problemer med rengøringen: *“Standarden lever op til, hvad vi bad om i licitationen. Hvis opgaven skal løses bedre, kræves en anden økonomisk prioritering.”*

Og mens de skyldige for de elendige hygiejniske forhold slås indbyrdes om ansvaret, gror skidt på de københavnske sygehuse med nye katastrofale konsekvenser for den hygiejniske standard til følge, mens rengøringspersonalet nedslides endnu hurtigere, som det tydelige resultat af de “rent” utålelige arbejdsforhold.

Miljønedskæringer dobbelt så voldsomme som hævdet

Højre regeringens angreb på miljøet er over dobbelt så voldsomt, som det fremgår af de officielle tal. Lægges nedskæringerne inden for det miljømæssige område sammen for samtlige ministerier, er der tale om nedskæringer på mellem 4,2 og 5,6 millioner kroner - og ikke de 2,7 millioner kr., som regeringen påstår.

Det er CASA (Center for Alternativ Samfundsanalyse), som afslører det reelle billede af den nye regerings stærkt miljøfjendske indsats som værende langt værre end først antaget.

De væsentligt lavere tal på miljønedskæringerne, som regeringen officielt vedkender sig, skyldes simpelthen, at en række forringelser omkring den forringede indsats for et rent og sundt miljø ikke regnes med i opgørelsen. Det drejer sig om de forringelser, der gennemføres af andre ministerier end miljøministeriet.

Det har CASA nu rådet bod på. CASA har i sin opgørelse brugt de konkrete tal for forringelserne af miljøstøtte til de østeuropæiske lande, og man har medregnet samtlige miljøaktiviteter, der

har mærket nedskæringskniven, uanset hvilke ministerier de hører ind under.

Dertil kommer, at CASA afviser regeringens forsvar for miljønedskæringerne med, at de sparede penge kun er gået til regeringens påståede velfærdsforbedringer såsom bekæmpelse af ventelister m.v. Nedskæringerne på miljøområdet er godt og vel dobbelt så store som de beløb, der blev afsat til “velfærdsforbedringer” på finansloven. Miljøet har i allerhøjeste grad måttet betale prisen for regeringens skattestop, mener CASA.

Bonusordninger tager til

Muligheden for at indgå lokale aftaler om diverse bastarder af bonusordninger har fagbevægelsens egne ledere åbnet op for. Efterhånden som basterderne har set dagens lys, maner SiD til besindighed, men ordningerne har allerede vundet indpas.

Økonomisk belønning for bare at møde på arbejde!

Det er en ordning, som har vundet stigende indpas på danske virksomheder. Umiddelbart kan det måske også lyde forjættende, men der er en årsag til, at arbejdsgiverne er yderst forhippede på at fremme ideen. Der er nemlig og naturligvis knyttet betingelser til den.

Du skal give fremmøde uden sygdom gennem længere periode, hvilket kan veksle fra en måned til halve år. Med tiden vil økonomien og budgettet for familien være skruet sådan sammen, at man dårligt kan klare sig uden, hvorfor man bliver økonomisk afhængig af ikke at blive syg. Der er eksempler på, at mødebonussen udgør

6-7 kr. i timen, som man altså mister, hvis man er syg i den aftalte periode.

Arbejdsgiverne vil derved fremtvinge en situation, hvor mange syge vil tilsidesætte plejen eller skavanken for at kunne opnå bonusudbetalingen. Desto mere den enkelte nærmer sig "terminen" for udbetalingen, desto mere surt er det at skulle sygemelde sig. Desuden vil mange nedslidte aldrig kunne få del i bonussen, da de har et jævnligt fravær på grund af sygdom.

Mødebonussen er ikke mindst et udbredt fænomen inden for industrien, hvor man lokalt har etårige lønforhandlinger som en følge af minimal-lønsoverenskomsten. Arbejdsgiverne har her fristet mange arbejdspladser med bonus i stedet for mindre generelle lønstigninger. Det viser sig nu, at bonussen har mange varianter. Der er interesse for, at der udbetales bonus, såfremt man ikke afholder sine feriefri-dage, men der er også konkrete eksempler på bonus til ansatte, hvis de ikke tager fædreorlov eller barnets 1. sygedag.

Denne udvikling har vækket formanden for SiD's industrigruppe, der mener, at der må sættes nogle grænser:

- Man skal passe på, at man ikke går fra at præmiere folk, der møder på

arbejde, til at straffe folk, der er syge. Hvis fremmødebonussen får en størrelse, så den bliver en væsentlig del af lønnen, bliver det jo en straf at være syg, udtaler Børge Frederiksen, formand for SiD Industri, til Fagbladet.

På trods af udtalelsen mener Børge Frederiksen ikke, at der skal sættes en stopper for fremmødebonus, men ved feriefri-dage:

- De ville godt nok få den kompensation, de har ret til. Men det var altså overenskomstparternes hensigt, at feriefri-dagene skulle holdes, og at det kun var i undtagelsestilfælde, man skulle have udbetalt kompensation. Jeg ved godt, at vi ikke skal blande os i lønfor-handlingerne, men her er man altså for langt ude, siger Børge Frederiksen.

Formanden for SiD's Industrigruppe erkender hermed, at han selv har været med til at åbne for en motorvej af muligheder for bonusser, da enhver ved, at arbejdsgivere til enhver tid vil blæse på hensigtserklæringer. Specielt i betragtning af, at minimallønsoverenskomsten giver disse lokale muligheder, og efterhånden som mindre arbejdspladser presses til at acceptere disse ordninger, spredes det med lynets hast, hvorefter det siden strikkes ind i den centrale overenskomst.

-gri

Grundlaget for Unge-ordningen var baseret på løgn

I sin iver for at kritisere VK-regeringen kommer Socialdemokratiets forlængede arm, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE), til at træde Socialdemokratiet over de i forvejen meget ømme ligtorne.

AE har nemlig begået en rapport, som dokumenterer, at det langtfra er "Unge"-ordningen alene, der har bevirket, at arbejdsløsheden blandt de unge er faldet. Da SR-regeringen i 1996 fik vedtaget loven, var ungdomsarbejdsløsheden på vej ned. Det vigtigste argument fra den socialdemokratiske arbejdsminister var ellers, at loven ville "hjælpe" de (dovne) unge med at finde vej til arbejdsmarkedet. Nu dokumenterer AE's rapport,

at halvering af dagpengene ikke skaffer arbejdspladser, hvilket er almindelig sund fornuft.

Grundlaget for ordningen var altså et rent løgnagtigt bedrag, som først efter regeringsskiftet kommer frem i Socialdemokratiets gemakker.

Rapporten viser også med en række statistikker, at halvering af dagpengene vil ramme gruppen af 25 til 30-årige uligt hårdere på pengepungen, da mange har sat sig i fast ejendom eller lignende, så de i visse situationer er tvunget til at gå fra hus og hjem. Om end antallet er færre blandt de unge under 25, så har flere altså siden 1996 været ramt af samme konsekvens. Godt 50 pct. blandt de 25-30-årige sid-

der i ejerboliger, hvilket mere end 30 pct. også gør blandt unge under 25 år.

AE taler om økonomisk ruin for de omkring 20.000 unge, som nu bliver ramt af udvidelsen af ordningen, hvoraf altså 10.000 unge langtidsledige bor i egen bolig. Hvor var og er bekymringen for de tusinder af unge, som er økonomisk ruineret af den hidtidige ordning?

Rapporten peger også på, at det specielt er de ufaglærte, som rammes af ordningen, fordi de kommer tidligere på arbejdsmarkedet, de rammes hyppigere af arbejdsløshed og får børn tidligere end for eksempel de faglærte. I gennemsnit har 41,6 pct. af de arbejdsløse mellem 25 og 30 fået børn. For

Avisbude i omfattende strejke

I fredags gik flere hundrede avisbude af morgenaviser i Storkøbenhavn i strejke. Siden er konflikten blevet skærpet og mere omfattende. Det menes, at distributørerne benytter illegal arbejdskraft, som er aflønnet mellem 30 og 40 kr. i timen. Det blev der tirsdag nat sat en stopper for, da chaufførerne, der bringer aviserne ud til distributørerne, gik i sympatikonflikt. Dermed får 160.000 abonnenter i Storkøbenhavn ikke deres avis.

Strejken handler om at forhindre forringede forhold og frem for alt løn- nedgang.

Det er de store bladhuse, Politiken og Berlingske Tidende, der spiller den afgørende rolle i kulissen. For måneder siden valgte de nemlig at opdele Bladkompagniet, som de ejede, i 12 distributører, som alle havde været funktionærer i Bladkompagniet. Med dette kunstgreb mente man at kunne forringe bladbudenes overenskomstforhold, da nye overenskomster skulle indgås.

Det har bladbudene modsat sig, og

efter månedsvis af forhandlinger, hvor forligsmanden har været inddraget og udsat konflikten, har budene besluttet sig til at tage kampen op. Branchen er kendt for en hurtig gennemgang af arbejdskraft, da det er natarbejde, som er meget hårdt. Derfor er det ofte unge, som i en midlertidig periode skraber lidt penge sammen inden studier eller til rejser, der påtager sig byrden. Den midlertidige ansættelse betyder også, at organisationsprocenten er meget lav. Alligevel er opslutningen stor, hvilket en demonstration blandt bladbudene bevirkede, at mere end hundrede mødte frem, og næsten 90 pct. af de uorganiserede bladbude deltager i strejken.

Lager & Handelsarbejdernes fagforening i København har opfordret Told og Skat til at gribe ind over for distributørerne, der bruger illegal og underbetalt arbejdskraft til udbringning af aviserne. Udlændingene forsvinder fra distributionslokalerne, hvor de venter på ledige ruter, når politiet dukker op.

De strejkende avisbude gennemførte natten til mandag en demonstration foran nogle af de lokaler, hvor skruebrækker-aviserne bliver distribueret fra, hvor de organiserede avisbude uddelte løbesedler på dansk, engelsk og urdu, med en forklaring af årsagen til budstrejken, og en opfordring til at slutte sig til strejken.

Stadig flere aviser er indenfor det seneste år blevet bragt ud af vognmænd eller rettere sagt: af "falske selvstændige"- enmands-firmaer der udfører lønarbejde. Alt tyder på at vognmændene benytter udenlandsk, underbetalt arbejdskraft. Og det er disse vognmænd, der fra starten af strejken har fungeret som strejkebrydere.

Trods næsten total opslutning fra de ordinære bude er der derfor blevet bragt et aneligt antal aviser ud under strejken. Det er et groft misbrug af udlændinge, der ikke har en chance for at forstå situationen, mener SiD Lager og Handel.

De virkelige skurke er Politiken og Berlingske Tidende, som gennem et sindrigt æskesystem har bundet de såkaldt nye 12 distributører på hænder og fødder med henblik på at gøre avi-sudbringningen billigere.

Udliseringstvung

Folketinget har vedtaget en ny lov om "udfordringsret", der pålægger kommunerne at vurdere tilbud fra private virksomheder og skriftligt begrunde et evt. afslag. Uanset om kommunalbestyrelsen ønsker det, så har private firmaer nu mulighed for at byde på kommunale opgaver som børnehaver, asfaltbelægning, madudbringning osv.

I forvejen har EU pålagt offentlige myndigheder at udlisere større opgaver. Nu går regeringen igen i spidsen for EU's strategi.

10.000 unge mangler praktikplads

Ifølge undervisningsministeriet står 10.062 unge i dag uden praktikplads, hvilket er en forværring med 14,7 pct. Nedturen for de unge fortsætter dermed, samtidig med at arbejdsgiverne vræler over mangel på arbejdskraft og flaskehalse.

Antallet af indgåede uddannelsesaftaler er de seneste 12 måneder faldet fra 30.570 til 28.647 aftaler.

Jamo fyrer halvdelen

Højtalerfabrikken Jamo i Glyngøre har iværksat en ny fyringsrunde. 13 funktionærer og 40 ufaglærte er blevet sparket ud. For de ufaglærtes vedkommende svarer det til 50 pct. af de resterende ansatte. Fyringerne kommer kun et halvt år efter sidste massefyring, der ramte 75 ansatte.

Fyringerne begrundes med konkurrence østfra. Jamo har allerede flyttet en del af produktionen til Kina. SiD's lokale formand frygter, at hele produktionen flyttes.

Flere konkurser

Danmark har stadig ondt i økonomien. I årets andet kvartal steg antallet af konkurser yderligere. På kun et kvartal blev antallet højnet med 7 pct. til i alt 232. I forhold til samme kvartal året før er stigningen på 22 pct. Ifølge Danmarks Statistik er antallet af tvangsauktioner til gengæld faldet en smule.

Terrorpakken undergraver retssikkerheden

Folkebevægelsen mod Nazisme (FMN) afholdt den 8. juni sit årlige landsmøde i København. Det vedtog bl.a. arbejdsplanen for det kommende år samt en række politiske udtalelser

Partiet Venstre og makkerne i det konservative Folkeparti har uden overvejelser og under fravær af demokratisk debat, men så meget mere i nonchalant og hensynsløs racing kørt endnu et stykke ud i det bundløse EU-morads.

Regeringens flittige grønthøster, der med kulturminister Brian Mikkelsen (K) som føringsofficer har hærget godt og grundigt på kulturens i forvejen nedslidte marker, er nu kørt videre til det juridiske område, hvor et ellers helliggjort princip som retssikkerhed og sikring af de demokratiske værn/garantier imod vilkårlighed allerede er barberet helt ned til roden.

Danmark har pligtskyldigt sagt ja og amen til en EU-rammeaftale, hvorefter der åbnes en ladeport for, at danske statsborgere kan udleveres til et andet EU-land, uden at politiet i det pågældende land skal bevise, at den danske statsborger rent faktisk har begået noget ulovligt.

Danske statsborgere kan herefter pr. automatik udleveres som kastebold til et andet lands retssystem, hvis den påståede forbrydelse kan give et års fængsel i Danmark.

I aftalen slås det fast med tommetykke og meterhøje EU-søm, at intet EU-land kan nægte udlevering af flygtninge med henvisning til, at der f.eks. er tale om en politisk forbrydelse. Det kan f.eks. ramme kurdere og andre, der kæmper en national befrielseskamp, således som det er helt legalt ifølge FN, og som i USA's forfatning er ophøjet til en pligt, men som nu er stemplet som terrorister. Aftalen må således anses for at være et slag rettet imod de nationale frihedsbevægelser, mens stemplet "terrorisme" kun er anvendt som kamuflage for at kriminalisere enhver form for frihedskamp. Nøjagtig således, som den nazistiske terrorstat Hitler-Tyskland i sin tid praktiserede det i mange besatte lande, herunder også i Danmark.

Justitsminister Lene Espersen (K) mener (*Politiken, forsiden, grundlovsdag den 5. juni 2002*), at udlevering uden beviser er helt uden betydning, fordi "vores retssystemer ligger så tæt på hinanden, at der ikke er nogen grund til at foretage en bevisvurdering". Den danske justitsminister må være ekstremt uvidende, savne elementer historisk viden eller være markant

naiv eller fattig i ånden.

FMN gør sammen med Aktive Modstandsfolk opmærksom på, at Danmark efter Anden Verdenskrig var medstifter af og blev medlem af fredsorganisationen de Forenede Nationer (FN) udelukkende i kraft af det danske folks imponerende frihedskamp.

Vi understreger, at den danske udleveringsaftale, der kun omfatter et forholdsvist lille antal lande, må anses for at være i eklatant modstrid med bl.a. FN's erklæring om menneskerettighederne. Denne fremhæver bl.a., at "menneskets iboende værdighed og de lige og ufortabelige rettigheder for alle medlemmer af den menneskelige familie er grundlaget for frihed, retfærdighed og fred i verden".

Erklæringen udelukker forskelsbehandling på grund af bl.a. sprog, reli-

Sæt Søren Kam i terroristcelle nr. 1

Regeringens konservative justitsminister Lene Espersen har i Haag underskrevet en aftale, hvorefter krigsforbrydere fra det tidligere Jugoslavien kan afsone den dom, de eventuelt idømmes ved den internationale krigsforbryderdomstol i Holland, i danske fængsler. Ifølge aftalen kan der sidde op til fem krigsforbrydere ad gangen i danske fængsler. Danmark afgør selv, hvem der kan afsone i Danmark. Det skyldes efter sigende advarsler om, at Danmark kan risikere at blive mål for voldelige befrielsesaktioner.

På sit landsmøde den 8. juni 2002 har Folkebevægelsen Mod Nazisme (FMN) drøftet sagen omkring krigsfor-

bryderen Søren Kam, der under falsk navn har fået tysk statsborgerskab. FMN understreger, at krigsforbrydelser aldrig forældes, og henstiller til regeringen, at den straks tager skridt til omsider at bringe Søren Kam til Danmark og stille ham for retten. Krigsforbrydercelle nr. 1 må holdes klar til at huse den skrupelløse, bestialske mor der Søren Kam.

Det var Søren Kam, som sammen med tre andre nazister i det tyske SS-korps - Hitlers livgarde - kidnappede og myrdede redaktør Carl Henrik Clemmensen den 30. august 1943 og dermed startede den blodige terror, som i den følgende tid udfoldedes

hæmningsløst af stikkere og nazistiske dødspatrujer.

FMN opfordrer specielt ungdommen til at holde øje med regeringens pinuppede justitsminister for at kontrollere, om hun lever op til kravet om straf for den danske krigsforbryder. Hvor længe skal denne nazibøddel gå fri? Hvis regeringen ligesom tidligere justitsministre og regeringer lader denne krigsforbryder slippe for tiltale og straf, vil der være tale om simpelt bedrag, politisk plat og topmålet hykleri. Det skulle Lene Espersen have tænkt på, da hun i poetiske vendinger hyldede den danske grundlov den 5. juni.

gion og politiske anskuelser. I artikel 3 hedder det, at enhver har ret til personlig sikkerhed. Artikel 9 fastsætter, at "Ingen må underkastes vilkårlig anholdelse, tilbageholdelse eller landsforvisning". Alt tyder således på, at de danske politikere, der ikke tager en underskrift særligt alvorlig, har revet gulvtæppet bort under menneskerettighederne.

Det var Socialdemokratiet under

anførsel af den tidligere kronprins Frank Jensen som justitsminister, der fremlagde den såkaldte terrorpakke i Folketinget. Frank Jensen har sat det spor i historien, at han modsatte sig, at danske krigsforbrydere blev stillet til ansvar for deres blodige ugerninger, og at han sammen med Nyrup & Co. finansierede nazi og sikrede vedligeholdelse og opblomstring af nazistisk

og racistisk propaganda. Efter vores opfattelse bør regeringen m.fl. standse støtten til nazi. Slip ikke de danske fortalere for Hitler, Haider, Berlusconi og Le Pen m.fl. løs på det danske folk.

Det danske folk og især ungdommen har ikke brug for nazi.

Giv nazi den kolde skulder!

Se også side 22

Mobiltelefonen

Fabrikken indførte for mange år siden selvstyrende grupper, der siden blev omdøbt til selvledende grupper. Under dække af at det er enormt tilfredsstillende for den enkelte at skulle påtage sig ansvaret for arbejdets udførelse i samarbejde med teamet, sparede fabrikken mange arbejdsledelsesfunktioner væk. Samtidigt fjernede man det sammenhold blandt de ansatte, som altid kom til udtryk ved, at man stod sammen mod den øvre ledelse og deres urimeligheder. De fleste teams har ikke særlig megen "luft" at gøre godt med, hvorfor der ofte opstår skænderier og mobberier indbyrdes. Når krybben er tom, bides hestene. Derfor har flere omdøbt de selvledende til selvledende grupper.

I det team på seks mand, jeg arbejder i, har vi stadig så megen albuefrihed, at vi eksempelvis formår at lægge en rask lille vandkamp ind på en lun sommerdag. Stemningen er også så høj, at vi i som regel lægger kortene på bordet, når vi har dummet os. Det gælder også, selvom man kunne vælge at "gå stille med dørene". Det koster i øvrigt også en "kvajebajer" til fyraften på trods af alkoholforbudet på fabrikken.

Jeg måtte en dag selv slippe kapitalen til den forbudte drik under nedrullede gardiner. Det var min mobiltelefon, der i kombination med almindelig forvirret forårsagede en slunken pengepong.

De fleste timelønnede på fabrikken er udstyret med en mobil som arbejds-telefon. Det giver firmaet – til en aftalt billig penge – stor udnyttelse af arbejdskraften, da vi altid kan kontaktes. Som kompensation benytter flere ansatte den derfor også til tider til

private "ærinder", hvilket dog er fyrringsgrund, da alle ved "modtagelsen" skal underskrive en erklæring om, at den kun må benyttes til arbejdsbrug.

Der er en anden hage ved mobilen. Hvordan skal man opbevare den på en praktisk måde, så man kan udføre sit arbejde uden at tabe den? Til dette formål er der udviklet tasker og diverse bæltespænder. Problemet er blot, at disse redskaber bliver slidt, hvorfor mobilos har tendens til at "forsvinde". Vi taber dem ganske enkelt jævnlige.

Således kom Janus en dag ind og bad mig ringe til hans mobil, så han kunne finde ud af, hvor han havde tabt den. Janus' valgte ringetone gav lyd fra sig. Da Janus havde vandret rundt imellem kaffestue, gang og pc-rum et par gange – tilsyneladende uden at kunne finde sin telefon - måtte jeg lette min røv for at hjælpe ham.

- Jeg forstår det ikke. Når jeg er et sted, lyder det som om, at telefonen er et andet, men når jeg går derhen, så lyder det, som om den er på det første sted, informerede Janus.

Jeg lyttede og gloede, men jeg kunne ikke lokalisere den. Pludselig så jeg, at Janus stod lænet op af dørkarmen med et stort bredt smil på læberne. Han havde blottet sit bælte, hvori telefonen hang så smukt. Jeg var til grin.

Dagen efter begav jeg mig ved fyraften på vej til S-togsstationen. Traditionen tro ringede jeg til min kæreste, som også arbejder på fabrikken, for at aftale aftenens program. Traditionen tro omhandlede samtalen meget mere end aftenens program, så fem minutter senere befandt jeg mig i fodgængerovergangen i lyskrydset ved stationen, stadigvæk med mobilos "i øret". På grund af det jævnlige tab af telefonen havde jeg opbygget en rutine med indimellem at slå på mit bæltespænde, hvorved jeg opdagede, at min mobil var væk:

- Shit, udbrød jeg til min kæreste.

- Jeg har tabt min telefon, så jeg må tilbage for at lede efter den, sagde jeg, mens jeg drejede rundt om mig selv midt i overgangen for at lede efter den.

Der blev stille i den anden ende, indtil Lillian pludselig udbrød:

- Hvad fanden taler du så i?

I samme øjeblik, som kvajerten gik op for mig, øjnede jeg, at de forbigående lo lystigt ad mig. Her stod jeg med mobilen i øret og proklamerede højlydt, at den var væk.

Som sagt kostede det mig en "kvajebajer". Mens vi sad og nød den, måtte jeg jo erkende årsagen. Det fik Janus ud af busken:

- Med sådan en kvajert tør jeg godt indrømme én. Da jeg forleden dag bad dig om at hjælpe mig med at finde min telefon, så var det, fordi jeg selv troede den var væk. Jeg syntes bare det var for pinligt at indrømme det, så jeg lod, som om jeg tog pis på dig.

Alle i teamet havde "reddet" en god historie til familien derhjemme, men de to af os havde blot lidt røde ører under fortællingen.

-Reno

Guantanamo-bure til demonstranter

Inspireret af amerikanerne på Guantanamo-basen bygger Københavns politi trådnetsbure til 350 demonstranter, man vil anbringe der senest under topmødet i december. Fængselsburene opføres under politistationerne på Store Kongensgade, Halmtorvet og i Valby

I parkeringskældre under tre københavnske politistationer er politiet gået i gang med at bygge trådnetsceller, der skal kunne huse omkring 350 demonstranter, når EU-formandskabet kommer til København fra 1. juli.

- Cellerne er lavet i trådnets og skal huse det meget store antal anholdte, som vi kan se frem til at skulle opbevare lige pludselig. Så mange anholdte har vi ganske enkelt ikke kapacitet til ude på stationerne, derfor laver vi de her opbevaringsfængsler, siger politikommissær Flemming Steen Munch fra Københavns politi til Berlingske Tidende.

Burene har også fået mange, som de ikke er beregnet på, til at protestere. Lektor i strafferet Anette Storgaard:

- Min første indskydelse er, at det må være en fejlagtig oplysning, at dansk politi bruger den slags metoder. Jeg tror ikke, at jeg kan forestille mig et større brud på dansk tradition på det her område. Selv om der er alvorlige pladsproblemer i danske anstalter og arresthuse, så havde jeg aldrig i min vildeste fantasi forestillet mig, at man ville bruge den slags bure i Danmark.

Flere højt placerede københavnske politikfolk tager afstand fra dem: Burene ligner den stærkt kritiserede model fra den amerikanske base på Cuba, siger de, og bruger betegnelsen 'hundebur'.

Burene er blot én i en lang række af bevidste provokationer fra politiets side, som selvfølgelig har opbakning og grønt lys fra 'højeste sted' i statsapparatet.

At udforme bure a la Guantanamo-basens

Forberedelserne til det danske EU-formandskab har betydet en hidtil uhørt milliardstor oprustning af politiet med nyt udstyr og talrige manøvrer af borgerkrigs-lignende karakter til uskadelliggørelse af demonstranter. København forberedes sat i undtagelsestilstand. Begrænsninger i demonstrationsretten (i den indre by) gennemføres. Tilrejsende demonstranter nægtes indkvartering på skoler.

Er der nogen, der har haft illusioner om, at 'politiet er hele samfundets beskytter', viser kendsgerningerne op til og under EU-formandskabet noget andet. Politiet er **magthavernes beskytter, ikke borgernes** – og slet ikke beskytter for de titusinder af fredelige demonstranter, der vil vise deres protest mod superstaten EU, mod global terrorisme, mod de multinationales globalisering, mod nyliberale reformer og sociale nedskæringer.

Der føres en **skræmmekampagne** for at holde folk fra politisk protest og demonstrationer under EU-formandskabet og i særdeleshed topmøderne. Sigtet er at formindske billedet i offentligheden af den massive folkelige protest mod EU-superstat, krig og neoliberal globalisering. Millioener af mennesker har været på gaderne ved topmøder. Det søger man at stoppe.

Ved at føre en massiv pressekampagne, hvor politiet fodrer den reaktionære presse med konstante informationer om, at der forberedes 'voldelige aktioner', bliver det slået fast i offentligheden: 'Selvfølgelig bliver der ballade'. Det skal legitimere politiets borgerkrigsforberedelser og de usandsynlige oprustningsudgifter – og holde folk væk.

Da politiet og efterretningstjenesterne godt ved, at der ikke forberedes vold, og at alle danske politiske kræfter (både i Stop Volden og uden for denne paraply) afviser vold og satser på massemanifestationer, tyer det til **løgne af Goebbels-typen**.

Netværket 'Globale Rødder' af erklæret ikke-voldelige aktivister, med en historie af ikke-voldelige aktioner, er for nærværende særlig i fokus for den gemytlige politikommissær Kai Vittrups tirader: Volds- og terroretiketten sættes bevidst på gruppen. Vittrup er udset til at tegne et 'beherstket' og 'besindigt' billede af politiets antidemokratiske aktiviteter. Han bestiller ikke andet end at mistænkeliggøre fredelige demonstranter aktivister og retfærdiggøre politi-provokationer og hetz..

Som arrestationen på Nørrebro af to unge piger fra Rød Ungdom, der er aktive i 'Stop Volden', viser, prøver politiet med nedværdigende behandling og verbale sjofelheder ('autonome møgluder') at provokere de unge til raseri og vold.

Provokationer er en del af politiets metoder.

Vi er overbeviste om, at ikke bare er politiet de eneste, der **aktivt forbereder topmødevold**, de er også de eneste, der **ønsker vold**. Vittrups gentagne forsikringer om, at han intet hellere ser, end at alt det dyre udstyr og trådnetsbure ikke bliver taget i brug, klinger både hule og hykleriske. Det er en kendsgerning, at politiet fører en linje for provokation af demonstranterne, der på forhånd stemples som potentielle 'kriminelle' eller tilmed 'terroristlignende'. Hvis politiet ønskede en fredelig afvikling af topmødeprotesterne, ville det simpelthen indstille sin provokatoriske linje.

Der er derfor også grund til at forvente, at politiet vil gøre brug af provokatører blandt demonstranterne: **fascistiske elementer** eller **betalte agenter**, der kan foranstalte voldelige episoder eller skabe frygt for egentlige terroraktioner. Det har været en del af mønsteret internationalt.

Og dansk politi arbejder ikke selvstændigt, men i tæt samarbejde med partnerne i de øvrige EU-lande (plus flere endnu) om at lægge demokratiet i håndjern. Norsk politi gør præcis det samme - følger den samme manual - op til Verdensbankmødet i Oslo.

På sigt arbejdes der mod at **kriminalisere al politisk protest**, især protesten på gaderne. Den vedtagne terrorlovgivning i en række lande er led heri.

Forhåbentlig har de mange forskellige kræfter i f.eks. 'Stop Volden'-netværket indset, at der ikke kan være tale om et 'tillidsfuldt samarbejde' med magthavernes politi. Det vil ende som i Gøteborg eller Genova. I stedet må der sættes konstant og kritisk fokus på politiets voldsforberedelser, løgne, skræmmekampagne og provokationer. Samtlige indgåede aftaler med politiet må offentliggøres, så politiet for svært ved at bryde dem.

Politiet – som agerer på magthavernes vegne og efter deres instrukser, og ikke på hele samfundets og demokratiets vegne – må også være et mål for den (fredelige) politiske protest.

Politivold mod piger fra Rød Ungdom

Om aftenen 15. juni cirka halv ti blev to medlemmer af Rød Ungdom København brutalt overfaldet og anholdt i Stengade, Nørrebro. Begge er repræsentanter for Rød Ungdom i Stop Volden-initiativet, der arbejder for at forhindre vold under det danske EU-formandskab. Den ene, Helene Caprani på 24, blev anholdt for at kalde en betjent 'fascist', efter han havde skubbet hende brutalt ned ad fortovet, ind i et plankeværk og grebet hende om halsen. Den anden, Christina Søby på 21, blev brutalt skubbet omkuld og ind i politiets vogn. Deres eneste forbrydelse var at opholde sig i Stengade, da politiet kom forbi. De var hverken berusede eller opførte sig provokerende.

I vognen på vej til Station 3 blev Christina Søby tiltalt 'autonome møgluder' og fik at vide, at hun ikke 'skulle læne sine pletter hen over' den ene betjent. Begge piger bad om betjentenes navne og numre, men fik intet oplyst, ud over at de skulle holde kæft. På Station 3 blev begge piger grebet hårdt i armen og hevet ind. Christina Søby blev kropsviseret i et kvarter, stående op ad en væg

med spredte ben. Betjentene gjorde nar af, at hun kendte sine rettigheder og forlangte en kvindelig betjent, hvad begge fik. Først ved afhøringen tre timer senere fik Christina Søby at vide, at hun var anholdt. Herefter blev begge løsladt.

Pigerne, der begge har en ren straffeat-test, er sigtet efter politivedtægten. De har anket sigtelsen og klaget over betjentene.

Mads Nissen fra Rød Ungdoms landsledelse tager skarpt afstand fra politiets fremfærd, men udtrykker samtidig, at han ikke er overrasket: - *Vi ser overgrebene som en del af politiets optrapning op til EU-formandskabet og som et udtryk for deres syn på alle Nørrebros beboere som kriminelle. Når to små kvinder kan blive brutalt overfaldet af politiet, blot fordi de går ned ad Stengade, kan ingen vide sig sikker.*

Rød Ungdoms daglige ledelse kræver, at de skyldige betjente retsforfølges for behandlingen af de to medlemmer, og endvidere, at politiets ledelse garanterer borgernes rettigheder, også når de er i politiets varetægt.

Rød Ungdom Kbh 16.06.02 (forkortet)

Kommandocentral?

Af Berlingske Tidende fremgår det, at Globale Rødder påtænker at oprette en "topstyret kommandocentral" under det danske EU-formandskab.

Dette kan vi afvise som ren og skær fordrejning og mistænkeliggørelse af alle, der har tænkt sig at demonstrere under det danske EU-formandskab.

Globale Rødder overvejer at oprette en info-service for aktivister. Denne service ville som sit vigtigste formål have at informere aktivister om vores aktiviteter - f.eks. demonstrationer, happenings og kulturelle arrangementer.

En anden funktion vil være at informere om den faktiske situation i Københavns gader. Af hensyn til demonstranternes sikkerhed vil vi derfor selvfølgelig også informere om evt. politiovergreb, masseanholdelser, tilfældige visiteringer og andre forhindringer af aktivisters demonstrationsfrihed.

Tjenesten, der vil bestå af live-radio og evt. en SMS-service, vil være helt åben og offentligt tilgængelig. Således vil også journalister kunne modtage de se.

Globale Rødder har gentagne gange

meldt ud og argumenteret for, at vores aktioner under det danske EU-formandskab vil forløbe ikke-voldeligt, at vi ikke vil besvare politivold med vold.

Globale Rødder samarbejder med andre aktivister og politiske organisationer i brede initiativer, Initiativet for et andet Europa og NGO-Forum, der arbejder på grundlag af et ikke-voldskodeks.

"Vi vil opfordre Kai Vittrup til at tage det roligt og tænke sig om en ekstra gang, inden han får wienerbassen galt i halsen og råber op om 'krigerklæring' og lignende, siger Marie Jonassen fra Globale Rødder.

Globale Rødder 16. juni 2002 (Forkortet)

Nyt amerikansk 1984-ministerium

Som end et led i undergravningen af de demokratiske rettigheder, der er sket i USA (og i den øvrige vestlige verden) oven på d. 11. september og er blevet solgt som "terrorbekæmpelse", opretter den amerikanske Bush-regering nu et nyt superovervågningsministerium med godt 170.000 ansatte og et budget på 300 milliarder kroner.

Der er rejst tiltagende kritik af de amerikanske efterretningstjenester, FBI og CIA, i forbindelse med afsløringerne af den yderst mangelfulde indsats for at hindre terrorangrebet på World Trade-centeret i New York den 11. september. På trods af, at man havde modtaget advarsler om et nært forestående terrorangreb, satte man kikkerten for det blinde øje. Det er en kritik, der nu koldt og kynisk skal misbruges til yderligere at skærpe overvågningen af den amerikanske befolkning.

At den mangelfulde indsats på ingen måde skyldes for få ressourcer til de to magtfulde amerikanske efterretningsvæsener og burde have medført en tilbundsgående undersøgelse af CIA og FBI for at få klarlagt deres rolle

omkring og muligvis i terrorangrebet, springer Bush let hen over. Nej, det, der er brug for, er nye milliarder af dollars til en øget kontrol af den amerikanske befolkning for, som Bush påstår, "at sikre det amerikanske hjemland og beskytte det amerikanske folk".

Derfor det nye superministerium, som bliver det næststørste amerikanske ministerium, kun overgået af forsvarsministeriet. Efter sigende skal pengene til det nye superministerium findes på budgetterne for de andre statslige amerikanske myndigheder, der varetager lignende opgaver og bliver underlagt det nye ministerium, men der vil blive tale om en kraftig udvidelse af overvågningen af progressive kræfter og bevægelser i terrorbekæmpelsens navn.

I demokratiets navn undergraves de demokratiske rettigheder yderligere.

Eksiliransk kæmpedemonstration foran Christiansborg

København er blevet valgt som arena for en eksiliransk massedemonstration – efter at der er nedlagt demonstrationsforbud ved EU-topmødet i Sevilla.

20.000 eksiliranere demonstrerede i Bruxelles den 13. maj mod EU's forbedrede forbindelse med det iranske præstestyre og mod, at en af de iranske modstandsorganisationer – Det Iranske Folks Mujahedin - er blevet anbragt på EU's liste over terroristorganisationer.

Eksiliranerne i paraplyorganisationen Det Nationale Modstandsråd (NCR) har siden forberedt endnu en stordemonstration i Sevilla i Spanien under sidste fase af det spanske EU-formandskab, hvor en stramning af

flygtningepolitikken er på dagsordenen, hvad der har skabt øget frygt for udleveringer til præstestyrets summariske retssystem.

En ny bølge af offentlige henrettelser er gennemført i Iran i den sidste tid. Mere end 50 er blevet henrettet i den sidste måned, og det månedlige gennemsnit har været mere end 25 inden for det sidste år.

NCR forbereder derfor en kæmpedemonstration på Christiansborg Slotsplads den 21. juni op til Danmarks EU-formandskab. NCR's repræsentant i Storbritannien, Dowlat Nowrouzi, er i Danmark for at deltage i forberedelsen af den iranske massedemonstration i København.

Til Ritzau siger hun, at der forventes 30.000 deltagere: - *Der bliver tale om den største eksiliranske demonstration i Europa nogensinde.*

Der bor ca. 6-7.000 iranere i Danmark, og mange af disse er ved at gøre klar til at indkvartere eksiliranere, der kommer til landet fra rundt om i Europa for at demonstrere mod præstestyrets undertrykkelse af befolkningen.

I en henvendelse fra NCR til EU's udenrigsministre den 6. juni opfordres EU til ikke at udvide handelsforbindelserne med præstestyret:

'Det iranske folk ønsker og forventer af EU - som demonstrationen på 20.000 iranere i Bruxelles den 13. maj viste det - at det ikke stiller sig på vores fjendes side i kampen mellem det iranske folk og præstestyret. Det iranske folk ønsker, at EU fordømmer de grove menneskerettighedskrænkelser, henrettelsesbølgen og de brutale offentlige afstraffelser i Iran og anerkender iranernes ret til at gå til modstand mod den herskende religiøse fascisme i Iran.'

Undtagelsestilstand i Oslo når Verdensbanken mødes

Af *Nettmagasinet Revolusjon*

Har du tænkt dig at demonstrere mod Verdensbanken? Så er du i selve udgangspunktet en potentiel kriminel! Norske myndigheder og politi lægger med vidtåbne øjne op til en gentagelse af Göteborg 2001.

Provokationerne kommer på samlebånd op til de planlagte markeringer mod mødet i Verdensbanken 24. juni. Gennem "lækager" til pressen konstaterer politiet på forhånd, at det bliver ballade og voldsanvendelse, til trods for at organisationerne bag Oslo2002 (koalitionen, der arrangerer protesterne, KP) udtrykkeligt har fattet beslutning om, at der lægges op til fredelige demonstrationer, og har sørget for et stort eget vagtkorps. Netværket har heller ingen planer om at standse forskermødet på ABCDE-konferencen, som for øvrigt foregår langt uden for centrum af byen, nærmere bestemt på Holmenkollen.

Skræmmekampagne

Politiledelsen har brugt store ressourcer på at oppiske stemningen på forhånd for at "forklare", hvorfor Oslo bliver en by i undtagelsestilstand, og at byens egne borgere såvel som tilreisende gør bedst i at holde sig væk fra gaderne. Politimester Anstein Gjenge-dal går ikke af vejen for påstande om, at demonstranterne vil misbruge børn til at foranstalte ballade (!), noget, Dagsavisen villigt brugte hele forsiden på at viderefremde.

Undtagelsestilstand

Der lægges op til undtagelsestilstand i "Byen med det store hjerte" i en målestok, som minder mest om Oslo under den tyske besættelse:

- ➔ S-banestationerne i centrum bliver fysisk lukket.
- ➔ Busserne får køreforbud.
- ➔ Gaderne i centrum afspærres.
- ➔ Skoler får forbud mod at indkvartere demonstranter.
- ➔ Et specialfængsel for masseinternering af demonstranter er etableret på

Årvoll i det nordlige Oslo.

➔ Ekstra mandskab og terrorpoliti er udkommanderet fra andre politidistrikter.

➔ Den frie grænsetrafik inden for Schengen-området sættes midlertidigt ud af kraft.

Efter at have gjort Oslo centrum næsten helt utilgængelig og skræmt forældre til at holde ungdommen inde-låst, betyder naturligvis både politi og myndigheder, at de er varme tilhængerne af demonstrationsfriheden.

Demokrati i håndjern

Ved at konstruere et "trusselsbillede" forsøger stat og voldsmagt at vinde folkelig accept for, at demokratiet lægges i håndjern, når og hvor det måtte passe magthaverne. Politistatsmetoder bliver forsøgt gjort til rutine og normal procedure. På toppen af det hele kan skylden for, at millioner af skattepenge brændes af i et afsindigt ressource-sløseri, placeres på demonstranter, som gør brug af ytringsfriheden.

Bevidst taktik

Rækken af politiprovokationer for Verdensbankmødet er også led i en bevidst taktik. Den går i første række ud på at skræmme og hindre folk i at vise deres protest, ved at almindelige mennesker i selve udgangspunktet er

udpeget som potentielle ballademagere, som ikke fortjener andet end en knippel i knolden.

I tilgift er provokationerne et bevidst forsøg på at så splid mellem de forskellige organisationer og grupper, som deltager i Oslo2002. Politiet er vel vidende om de interne diskussioner, som har fundet sted på forkant, og håber på, at tilstrækkelig mange provokationer vil sikre, at brushoveder i nogle af de "militante" grupper af anarkistisk/trotskyistisk tilslutning giver dem svar på tiltale. Sådan vil politiet arbejde maksimalt for, at deres forhåndsprefertier bliver selvopfyldende, sikkert også – som i Göteborg – ved hjælp af hætteleklædte, stenkastende politiprovokatorer.

Provokatørfælde

Vi er overbevist om, at det store, store flertal af demonstranter ikke vil lade sig lokke i provokatørfælden. Men det vil kræve modenhed og selvbeher-skelse.

En uge før, Verdensbanken indtager Oslo, kan vi fastslå: **Fredelige protestmarkeringer i Oslos gader vil ikke takket være politiets optræden, men kun på trods af politiets systematiske linje for konfrontation.**

Den globale polarisering: **‘Højre-venstre’ - Stemmeseddelen og gaden**

Af James Petras

Amerikansk analyse af den globale politiske og sociale polarisering ud fra et solidarisk udgangspunkt med de nye sociale og politiske protestbevægelser. Den nu pensionerede, men politisk meget aktive sociologiprofessor James Petras har bl.a. skrevet omfattende om Latinamerika. Han har arbejdet med de brasilianske landarbejderes bevægelse og med arbejdsløshedsbevægelsen i Argentina.

*Forkortet oversættelse fra
Right/left polarization: The ballot
box and the street
Rebellion 10. maj 2002.*

og den anden på gaderne. Men selve begrebet ‘polarisering mellem højre og venstre’ må klargøres på baggrund af den politiske forvirring, der eksisterer om, hvad der er ‘venstre’, og hvad der er ‘højre’.

Akademikere, journalister og politiske kommentatorer har skabt betydelig politisk forvirring med deres sjuskede etiketter på politiske regimer.

For eksempel bliver den franske politiske leder Le Pen rigtigt stemplet som ‘ultrahøjre’ for hans racistiske og fremmedfjendtlige retorik. Men den krigeriske Bush-administration - med krige i Afghanistan, Colombia og planer om nye krige (Irak) - betegnes fejlagtigt som en ‘konservativ’ i stedet for en ‘ultrahøjre’-regering, hvad der ville være korrekt. Tilsvarende betegnes Englands Tony Blair, Frankrigs Jospin og den tidligere Clinton-regering som ‘centrum-venstre’, selvom de massakrerede velfærdsprogrammerne og fremmede økonomisk spekulation, udenlandske erobringer på Balkan og - i Jospins tilfælde - privatiserede flere offentlige virksomheder end nogen konservativ forgænger. Det er indlysende, at den mest passende etikette vil være ‘konservativ’ eller ‘centrum-højre’.

I dag findes det ægte venstres betydningsfulde og dynamiske kraft på gaderne, den kommer til udtryk gennem massive mobiliseringer og ikke i vælgerprocessen. I Italien demonstrerede 300.000 mod kapitalen og to millioner imod Berlusconi; i Spanien demonstrerede 400.000 hovedsagelig antikapitalistiske demonstranter mod EU-topmødet og Aznars spanske formandskab.

Hvad der førhen blev anset for ‘centrum-venstre’, har bevæget sig til centrum-højre eller højre, hvad der blev anset for højre, er blevet ultrahøjre.

I dag svækkes centrum-venstre eller forsvinder helt, vælgerdebatterne foregår mellem centrum-højre, højre og ultrahøjre. I modsætning til venstre-

kræfterne opererer højrepartierne gennem magtens institutioner, de har kun ringe kapacitet til eller interesse i gademobilisering bortset fra under valgkampene.

Karakteristisk for alle højrestrømningernes politik er bl.a. privatisering af offentlige virksomheder, nedskæringer i den offentlige sektors ydelser, økonomiens deregulering, svækkelse af fagforeningerne og gennemførelse af en lovgivning, som undergraver jobsikkerhed og social velfærd - samt støtte til tidligere og kommende imperialistiske krige.

Forskellene mellem de forskellige højrepartier går bl.a. på forskellige grader af protektionisme - Bush og Le Pen kraftigst, Blair og Aznar er mere ‘liberale’ - indvanderne (størstedelen af det europæiske højre er restriktiv, Le Pen og Haider er for udsmidning), Mellemøsten (USA og Le Pen støtter ubetinget Sharon, resten af europæerne er mildt kritiske).

I Latinamerika omfatter højre og ultrahøjre næsten alle de regimer, som støtter de amerikanske krige og interventioner, accepterer FTAA (det latinamerikanske frihandelsområde) og følger opskrifterne fra de euro-amerikanske finansinstitutioner såsom IMF. I realiteten er det alle regimerne med undtagelse af Cuba og Venezuela.

I Latinamerika har ‘vælger-venstre’, dvs. centrum-venstre, bevæget sig over på centrum-højre-positioner eller udgør en mindre kraft. Hovedudtrykket for den reelt eksisterende venstrefløj findes i de store sociale og politiske bevægelser og de organiserede folkelige opstande som dem, der har væltet to præsidenter i Ecuador, fire præsidenter i Argentina og Bolivias præsident. Venstrefløjen har mange forskellige udtryk, krav og aktionsformer. Men der er en fælles tråd. Den støtter sig på massemobilisering i gaderne - direkte aktion - og går imod den amerikanske imperialisme (Plan Colombia, FTAA osv.), gældsbetalinger, strukturel tilpas-

Medierne, akademikerne og de ordinære politikere har fokuseret på højrekræfternes og det ekstreme højres voksende vælgerstyrke. Den nylige første valgrunde i Frankrig, hvor den samlede stemmeandel for ultrahøjre udgjorde 20 %, angives at være en strømpil for drejningen mod det ekstreme højre. I løbet af nogle dage demonstrerede en halv million i Paris’ gader og i andre byer mod Le Pen.

Min påstand er, at der ikke er nogen generel højredrejning, men snarere en stadig mere skærpet polarisering mellem højre og venstre, hvor den første udtrykker sig ved stemmeurnerne

ningspolitik og andre IMF-recepter. For det meste støtter den jordreformer, nationalisering af bankerne, en kraftig udvidelse af statens økonomiske rolle gennem offentlige investeringer i sociale ydelser, beskyttelse og fremme af hjemmemarkedet, nye direkte former for folkelig repræsentation og større social lighed gennem progressiv beskatning, ekspropriation af monopoler og konfiskering af ulovlige formuer.

Der findes fortsat et 'vælger-venstre', især i Europa (mest Frankrig og Italien) og i Latinamerika (Argentina, Brasilien, Mexico, Ecuador), men det har ikke haft noget betydeligt gennemslag i sin institutionelle rolle: Kun når 'vælger-venstres' aktivister og ledere bliver en del af den større direkte aktions-bevægelse, har de nogen gennemslagskraft.

Højredrejningen: Fremmarchen gennem institutionerne

Ultrahøjrepartiernes valgsucces i Frankrig (Le Pen), Østrig (Haider) og Israel (Sharon) er direkte forbundet med skiftet mod højre i de tidligere centrum-venstre-koalitioner. De formodede 'centrum-venstre'-regeringer har demonstrativt været for reduktion af statsudgifterne og truet det sociale sikkerhedssystem med konsekvenser for pensionisterne, har reduceret handelsbarrierne og undergravet de små landbrug, været for 'selektiv indvandring' og samtidig introduceret 'fleksibilitet på arbejdsmarkedet' (reduceret omkostningerne og gjort det lettere at fyre ældre arbejdere), og har dermed øget arbejdernes utryghed på jobbet, de har betonet politiindsats i stedet for jobskabelse for at bekæmpe ungdomskriminalitet osv. Resultatet af højredrejningen er, at betydelige dele af befolkningen føler sig bedraget og forladt af de traditionelle venstre- og højrefløjspartier. Endvidere har det tidligere 'centrum-venstre' udvidet og forstærket privatiseringen af offentlige virksomheder og er dermed i den folkelige bevidsthed blevet placeret som en koalition for det store erhvervsliv, som ikke er til at skelne fra de traditionelle højre.

På højresiden har udvisningen af

*Jean Marie Le Pen:
Frankrig og det franske folk først*

forskellen i forhold til centrum-venstre i forhold til sociale og økonomiske interesser haft en dobbelteffekt.

Den har skubbet højre længere hen imod ultrahøjre i forhold til spørgsmål om politiundertrykkelse (lov og orden), indvandring (større begrænsninger) og øget offentlig identifikation med Big Business. I denne sammenhæng legitimeres ultrahøjres fremmedfjendske og chauvinistiske krigsråb af højre, mens dens protektionistiske og liberalistiske politik appellerer til små erhvervsdrivende, bønder og forretningsfolk, som trues af det tidligere centrum-venstres liberale politik.

Lige så vigtigt på internationalt plan er det, at den ekstremt militaristiske og imperialistiske politik, der udgår fra Washington, har styrket det yderste højre. Bush-administrationens støtte til den ekstreme israelske højrefløjsleder Ariel Sharon og massakren på afghanere, palæstinensere og formodentlig irakere bestyrker og legitimerer den yderste højrefløjs 'antiarabiske', 'antimuslimske' og 'anti-indvandrer'-holdninger. Desuden passer Washingtons udtalte unilateralisme (internationale enegang, KP), dets USA-Imperiet Først-politik og dets hjemlige chauvinistiske kampagne, der næres af antiterrorismetorikken, perfekt til den position, som Le Pen, Haider og resten af det europæiske ultrahøjre indtager.

Betydningen af 'ultrahøjres fremmarch' er ikke baseret på støtte i et vælgerflertal, men på den politik, som institutionaliseres, når det først er ved

magten. Da Bushs ultrahøjre regering først var kommet til magten, greb den til krig og terrorismens masseskræmmebillede for at definere den politiske dagsorden i verden og sikre et flertal hjemme. Lige så vigtigt er det, at traditionelle højre-regeringer som Chirac, Aznar og Berlusconi og tidligere centrum-venstre-regeringer blev konservative som Blair, Jospin, Schröder, og at de alle samarbejdede med Washingtons ultrahøjreorienterede krigspolitik eller kun ydede svag og ubeslutsom modstand.

Kun da USA's protektionistiske skridt i forhold til stål truede europæiske og japanske økonomiske interesser, svarede de tilbage med sanktionstrusler.

Stemmefremgangen for ultrahøjre er ikke af hjemlig afstøbning, men ligger i dens efterabning af Bush-regeringens internationale og nationale politik. Mens respektable folk på det yderste højre i Bush- og Blair-regeringen kraftfuldt kritiserer Le Pen og det europæiske ultrahøjre for deres retoriske excesser, overser de bevidst de langt større ligheder på det globale plan. Bush-administrationens held med at skabe folkelig opbakning for sine angreb på muslimske grupper og hans antiterror-kampagne har fanget de europæiske ultrahøjrepolitikers fantasi. Lige så vigtigt er det, at Washingtons økonomiske trusler, unilateralistiske holdning og handelsprotektionisme truer europæisk selvbestemmelse og europæisk ekspansion. Det spage svar på Washingtons globale tyranni fra Det Europæiske Højre (både det tidligere centrum-venstre og de traditionelle konservative) gøder jordbunden perfekt for ultrahøjres 'Frankrig Først'-politik, et nøjagtigt spejlbillede af Washingtons praksis.

Er 'højredrejningen' gået længst og har fundet sit mest ekstreme udtryk i USA, er det ikke desto mindre et faktum, at et tilsvarende højreskift er vokset i styrke i den europæiske vælgerpolitik. Hvis vi glemmer de traditionelle og passé 'centrum-venstre'- og 'centrum-højre'-etiketter, så beskriver de europæiske regeringers faktiske politik i de seneste årtier en næsten uophørlig strategi og praksis mod arbejderne og for monopolerne. Højreskiftet varierer imidlertid i tempo omfang og efter

hvert lands særtræk, især massebevægelsernes og fagforeningernes styrke. Intet europæisk land har øget arbejderklassens sociale velfærd, uanset om det har været regeret af tidligere socialdemokrater, kristelige demokrater osv. Tværtimod har alle regimerne svækket arbejderbeskyttelseslovgivningen, sikkerheden på arbejdspladserne og fagforeningernes rettigheder. Sociale, sundhedsmæssige og uddannelsesmæssige ydelser er blevet raseret i varierende grad. Med mulig undtagelse af Frankrig (hvad regeringen har ringe andel i) er arbejdstiden ikke blevet forkortet, mens forøgelsen af usikre og dårligt betalte ansættelser har resulteret i, at mange har flere job og længere arbejdstider. De europæiske regeringer har deltaget i og støttet de amerikanske anførte krige, bombardementer og invasioner i Irak og Jugoslavien - med permanente baser i Makedonien, Kosovo, Albanien og Afghanistan og luftkontrol over hele Irak. De europæiske regeringer har antaget den 'militært-nyliberale' dagsorden, som deres banker og multinationale ønsker, og har finansieret oversøisk ekspansion i Øst-europa, Rusland, Mellemøsten og Latinamerika, ofte i konkurrence og/eller samarbejde med USA. At alle de større europæiske politiske partier er flokkedes om den nyliberale militære dagsorden, betyder, at der eksisterer et næsten totalt politisk tomrum for vælger-venstre - der er intet politisk parti, som repræsenterer dem, som berøres negativt af nyliberal politik, militær ekspansion og subsidier til monopoler og banker. Det europæiske flerparti-system er blevet omdannet til det amerikanske etparti-system med to fraktioner.

I denne sammenhæng - vælgerpartierne fælles politik på den ene side og den folkelige modstand og utilfredshed på den anden side - er to modsatrettede poler og kræfter vokset frem og har vundet massestøtte: *det parlamentariske ultrahøjre og det udenomsparlamentariske venstre.*

Ultrahøjre har vundet vælgerstøtte fra en 'passiv opposition' mod de nyliberale partiers politik. Grundlaget for deres støtte er fra ældre folk, der frygter voksende kriminalitet fra unge arbejdsløse side (især unge indvandre- re) som følge af socialt forfald og som

resultat af nyliberal politik. De får også støtte fra små forretninger og bønder, som trues af konkurrence fra import og fra monopolerne. Her kombinerer ultrahøjre en 'protektionistisk' politik over for udenlandske producenter med en 'liberal politik' for de indenlandske monopoler. Ultra'erne appellerer også til veteraner fra kolonikrigene, kristne fundamentalister og gamle ideologiske tilhængere af fascistiske eller halv-fascistiske sekter og bevægelser. Den mest magtfulde appel er imidlertid til 'nationalfølelsen' - bekræftelsen af den nationale selvstændighed over for det udemokratiske og af Big Business-kontrollerede EU, imod amerikansk kulturindflydelse og større uafhængighed af amerikansk politisk dominans. Ultrahøjre er fagforeningsfjendske af ideologiske grunde (de styres af 'kommunister') og af økonomiske: De hindrer produktivitet. De appellerer til arbejderne om at 'være med til at beskytte deres job mod fremmede' snarere end mod de multinationale selskaber, som fyrrer dem. Endelig repeterer ultrahøjre antiterrorisme-linjen for at forstærke sin appel om en stærk politistat og forbinder denne med sin udlændinge- og venstrefløjssjendtlige politik for at tiltrække traditionelle konservative. Blandingen af retorik imod "eliten" med et liberalt program til gavn for samme flettes sammen med det traditionelle 'gamle højres' appel til Gud, Konge, Fædreland og Erhvervsliv. Det yderste højres giftige retorik øger følelsen af politisk, religiøs og etnisk polarisering mellem højre og venstre, mens den søger at skjule de voksende klasseskel, som følger med den nyliberale politik.

Venstredrejningen: Gaderne er vores

Sammenfletningen af tidligere socialdemokratiske og tidligere kommunistiske partier med liberale og konservative partier til støtte for den internationale kapital, imperialistiske krige og anti-arbejderlovgivning har provokeret hundredtusinder af arbejdere, offentligt ansatte og især unge til at vende sig til 'gadens politik'. Fra Seattle til Ottawa, Melbourne, Genova og Barcelona har titusinder organiseret i første omgang mod 'globalisering' og senest mod sel-

ve kapitalismen. Demonstrationerne har nået tital millioner mennesker og ført til dannelsen af et udbredt netværk af støtter, organisatorer og internationale koordinationsgrupper. Regionale bevægelser mod FTAA (ALCA) er vokset i omfang og styrke. Vælgerarenaen er sprunget over på grund af den kraftige institutionelle blokade - de borgerlige partiers monopol på massemedierne og de begrænsninger, der er indbygget i valgprocedureerne - og fordi de valgte lovgivende forsamlinger er impotente over for magtens centralisering i udøvende institutioner, centralbanker og andre ikke-valgte institutioner. Korrupsion, kooptering og afmagt fra de valgte repræsentative institutioner har tvunget arbejderne, bønderne, de arbejdsløse, dissidenterne og venstreoppositionen til at vende sig til udenomsparlamentariske kampformer, som har vist sig mere effektive til at rejse spørgsmål og sikre forandring. Massedemonstrationerne i Seattle, London, Genova, Melbourne og Barcelona har været mere effektive med hensyn til at politisere og aktivere en ny ungdomsgeneration end alle 'venstres' og 'centrum-venstres' valgkampe til sammen.

Antiglobaliserings- og antikapitalisme-demonstrationerne har været mere effektive med hensyn til at rette opmærksomhed mod den Ny Verdensordens uretfærdigheder og de internationale finansinstitutioner (IMF, Verdensbanken osv.) end nogen kritikere i Kongressen overhovedet. De offentlige debatter om udlandsgæld, privatisering, nyliberalisme i de internationale massefora er langt mere effektive med hensyn til at fostre international solidaritet med de fattige og udbyttede i Den Tredje Verden end den bedøvende stilhed i den amerikanske kongres og de ensomme røster i de europæiske parlamenter.

De udenomsparlamentariske mobiliseringer mod IMF, de multinationale og WTO har bragt dem i defensiven: Hvor de end holder deres møder, omgives de af hundredtusinder af aktivister, beskyttet af pigtråd og tusinder af politifolk ledsaget af helikoptere og panserede mandskabsvogne.

Klassepolariseringen stiller unge, arbejdere, bønder, funktionærer og erhvervsudøvende stejlt op mod de

*"Vi er millioner, så planeten er ikke jeres!"
Op mod 500.000 demonstrerede i Barcelona 16. marts 2002*

herskende finansielle og industrielle klasser. Mens de tidligere socialdemokratiske og kommunistiske partier bevæger sig mod centrum-højre og antager højrefløjens nyliberale dagsorden, indtager de udenomsparlamentariske bevægelser venstrefløjens rum og går i clinch med det yderste højre og det gamle og ny højres nyliberale politik.

Polariseringen mellem højrefløjens parlamentariske regeringer - omfattende både det tdl. 'centrum-venstre' og det traditionelle højre - og det udenomsparlamentariske venstre kommer til udtryk i Den Tredje Verden, i Asien så vel som i Latinamerika. I Den Tredje Verden har den euro-amerikanske 'højredrejning' - ultrahøjres magtovertagelse i Washington og den europæiske tilpasning hertil - uddybet og radikaliseret polariseringen mod venstre.

Uddybet polarisering verden over

Der er mange tegn på bevægelsen mod det yderste højre i Latinamerika. I Mexico har Fox-regeringen brudt med al tidligere udenrigspolitisk praksis og åbent omfavnet de amerikanske interventionistiske positioner, foreslået Pueblo-Panama-Planen som omdanner den mexicanske økonomi til en gigantisk maquiladora (samlefabriks-økonomi), fremprovokeret et næsten-brud med Cuba og via udenrigsminister Jorge Castaneda opgivet enhver uafhængig politik, om så blot tilsyneladende. Indenrigspolitisk fremmes den gradvise privatisering af den lukrative olie-industri og en forbrugsskat på den brede befolkning. Fox-regimet er et klart eksempel på form og indhold i drejningen mod det yderste højre: total underkastelse under det amerikanske projekt med enevældig imperiebyg-

ning, uindskrænket accept af amerikansk kontrol med alle økonomiens strategiske ressourcer og den ukritiske omfavnelser af amerikansk udklækkede 'frihandels'-aftaler.

Mens Fox-regeringen bevæger sig yderligere mod højre, er den folkelige modstand blevet stadig større.

Venezuela har oplevet den højeste grad af sociale og politisk polarisering i sin nyere historie.

Den proimperialistiske højre - anført, finansieret og støttet af Bush-regeringen og bakket op af hele borgerskabet - sluttede op om et mislykket militærkup, der blev slået ned af de fattige masser i by og på land og af dele af hæren. Selv magtens institutioner var delt: Et mindretal tog parti med det amerikansk-borgerlige kup, et flertal støttede de folkelige massers heldige genrejsning af det borgerlige demokrati.

Ultrahøjre i Washington fandt udtryk i Venezuelas ultrahøjre.

Ultrahøjres magtovertagelse i USA betyder grønt lys for kupmagere og åben offentligt udtrykt støtte til større undertrykkelse for at opretholde den udenlandske ruinerer af økonomierne.

Colombia er det tredje eksempel på ultrahøjres opsving i parlamentarisk politik. Uribe (den nyvalgte præsident, KP) er Washingtons stemme: total krig mod den folkelige opstand. Samtidig forbereder Bush i Washington et nyt ekstra mangeårigt militærhjælpsprogram til mange millioner dollars, som er specifikt rettet mod de bondebaserede guerillaer.

Plan Colombia, Clintons oprindelige militære hjælpepakke for at bremse den colombianske folkeopstands fremskridt, er af Bush-administrationen blevet udvidet med Plan Andina, militariseringen af Ecuador og Peru, nye militærbaser i San Salvador, Manta (Ecu-

ador) og i den nordlige del af det centrale Peru og med den direkte involvering af amerikanske officerer, specialstyrker og lejesoldater.

Den amerikanske militarisering af colombiansk politik har givet næring til en polarisering af borgerkrigens positioner, mellem oligarkiet/militæret og guerillaen/bønderne. Politikken er helt uden for parlamentariske rammer: Det er den militære overkommando versus det udenomsparlamentariske folkelige oprør.

Argentinsk politik udviser ekstrem social og politisk polarisering: mellem ikke-valgt (præsident Duhalde var ikke valgt af vælgerne) 'parlamentarisk styre' og hovedparten af vælgerkorpsset, hvis hovedslogan er "Que se vayan todos" ("Alle politikerne skal ud!").

Den sociale polarisering kan ikke fremstå mere nøgent: Bankerne - for det meste i udenlandsk eje -

konfiskerede, bakket op af regeringen, hele middelklassens opsparring, mere end 45 mia. dollars, mens 30-40 mia. dollars, som tilhørte eliten, blev ført ud af landet umiddelbart inden lukningen af bankkontiene.

Denne sociale og politiske polarisering udtrykkes i skabelsen af politiske parallelinstitutioner - lokale folkeforsamlinger, som omfatter forarmede middelklassefolk, pensionister, offentligt ansatte og arbejdere, arbejdsløse og andre. Folkeforsamlingerne afspejler den voksende politisering og deltagelse af det argentinske flertal og stiller sig op mod de formelle institutioner, som totalt har

mistet deres legitimitet og repræsentative karakter. Den afstand, der skiller det store flertal af argentinere fra de politiske eliter og de herskende klasser, er blevet større og dybere end nogensinde før i republikkens historie.

'Gaden' og ikke stemmeboksen er vejen hen imod at skabe autentiske former for demokratisk repræsentation mod korrupte, impotente og medskyldige officielle politiske institutioner.

Højreekstremisme i USA og Europa har (i Latinamerika) svækket den parlamentariske centrum-venstre-mulighed og undermineret dens base i fagforeninger og den tidligere middelklasse og gjort scenen klar til en klassisk konfrontation mellem reaktionært diktatur og revolution.

Bevægelsen i USA mod det yderste højre har opmuntret og fremmet det ekstreme højre overalt i verden. Der er talløse eksempler, fra USA's opbakning til Israels invasion og ødelæggelse af de palæstinensiske territorier til Washingtons allierede general Musharraf's konsolidering af militærdiktaturet i Pakistan. I Centralasien åbner herskerne i de tidligere sovjetrepublikker dørene for amerikanske militærbaser og bliver de facto til det amerikanske imperiums underordnede klienter. Bevægelsen mod højre i Centralasien/Pakistan, Indien og Filipinerne (målt ved den øgede genkolonisering, imperialistisk militær indtrængen og brutal undertrykkelse af minoriteter og opposition) er direkte forbundet med ultrahøjres magtovertagelse i USA og deres gensidige interesse i at konsolidere lokale magthavere, der står i det imperialistiske herredømmes tjeneste.

Alliancen mellem Bush og Sharon er det bedste eksempel på sammenslutningen af det yderste højre ved magten.

Polariseringen mellem imperialismen og de sociale og politiske bevægelser er en voksende faktor i europæisk politik. Antiglobaliseringsbevægelsen er i de seneste år blevet radikaliseret og har indtaget en antikapitalistisk, antiimperialistisk og anti-israelsk stilling over for USA's verdensomspændende militære offensiv og den israelske invasion af den palæstinensiske nation.

Fra London over Prag til Genova og Barcelona er demonstrationerne blevet store og er programmatisk blevet radikaliserede. De sociale og politiske bevægelser er vokset i direkte forhold til de tidligere socialdemokratiske partiers højredrejning.

I Italien, Tyskland og Frankrig bevæger vælgerpolitikken sig mod højre, og de sociale bevægelser indtager en fremtrædende plads som den vigtigste opposition.

I takt med, at presset fra den amerikanske imperialisme bliver kraftigere og den folkelige utilfredshed nedefra øges, veksler den europæiske herskende klasse mellem at kritisere USA og at kapitulere og støtte den amerikanske politik.

De europæiske sociale og politiske bevægelser har tvunget de europæiske

Dræbt argentinsk demonstrant under "kasserollernes opstand".

regeringer til at acceptere Kyoto-aftalerne, kritisere Sharons massakre på palæstinenserne, støtte Den Internationale Domstol for Forbrydelser mod Menneskeheden, den internationale aftale mod biologisk og kemisk krigsførelse og ABM-missil-traktaten i opposition til Washingtons ensidige afvisning. På den anden side har den europæiske herskerklasse støttet den amerikanske militære offensiv, begyndende med krigen mod Afghanistan. EU støtter IMF's og USA's holdning til Argentina og Europa og har fulgt den amerikanske handelspolitik med protektionisme hjemme og liberalisering for alle andre. Det sidste har ført til en række handelskonflikter, idet de rivaliserende imperialismer konkurrerer om globale markeder.

Dynamikken i det nuværende amerikanske fremstød for verdensherredømme omfatter ikke en deling af rigdom og markeder med dens europæiske imperialistiske partnere. For at gentage Bush: 'Du er enten under os eller med fjenden.'

Det regerende ultrahøjres 'ultraimperialisme' har frembragt en vis begrænset polarisering mellem EU og USA, med Washington som den militært og EU som den økonomisk stærkere. Indtil nu har Europa kapitulert over for Washington på alle større spørgsmål efter at have udtrykt tvivl, reservationer og tilmed kritik. Med styrkelsen af højre i England, Italien, Spanien og Frankrig vil EU følge Washingtons militaristiske

interventionistiske politik, undtagen hvor det truer EU's strategiske interesser, nemlig en krig mod Irak, der kunne afskære oliestrømmen og underminere dens økonomier. Handelsstridighederne vil sandsynligvis ikke føre til en handelskrig, især fordi Europa ikke har viljen til at konfrontere USA. Men med de antikapitalistiske bevægelser voksende magt i Europa og de franske, italienske og i mindre grad de tyske fagforeningers militans kan det europæiske højre ikke tilslutte sig den amerikanske dagsorden uden at skade deres egne multinationale og fremkalde massemodstand. Nøglen til at uddybe polariseringen mellem Europa og USA ligger hos de udenomsparlamentariske bevægelser, ikke i højreregeringernes kapitalistiske beregninger.

Konklusion

Den verdensomspændende polarisering går mellem det yderste højre og højre ved regeringsmagten og venstre, der befinder sig på gaderne, og sociale og politiske bevægelser af massekarakter. Det er den bestemmende politiske realitet tidligt i det 21. århundrede. Ultrahøjres magtovertagelse i Washington med dets doktrin om permanent krig og totalt herredømme har uddybet polariseringen i Latinamerika, Asien og Europa. 'Centrum-venstres' højredrejning og dets tilpasning på højresiden har haft til følge, at de venstreorienterede sociale og politiske bevægelser bliver det eneste alternativ til USA's imperiebygning.

Højres/ultrahøjres magt ligger i deres kontrol over statsmagten, indbefattet undertrykkelsesmidlerne og de grundlæggende økonomiske institutioner. Disse magtbaser sikrer handlingskontinuitet og kontrol over massemedierne.

Venstrekræfternes magt ligger i deres evne til massemobilisering og deres lejlighedsvis styrke til at vælte politiske ledere, lamme økonomisk aktivitet og konfrontere imperialistmagternes topmøder.

Ultrahøjres/højres svaghed ligger i deres strukturelle position som hovedårsagen til den globale rasering, udbytning og økologiske destruktions, som påvirker milliarder af mennesker negativt, mens den gavner en lille minoritet.

Venstres svaghed er mangel på kontinuitet i handling og fraværet af en klar strategi for at erobre statsmagten. Skønt en magtfuld opposition savner de venstreorienterede sociale og politiske bevægelser det kald for statsmagt og regeren, som Højre føler og adlyder.

I tidens løb vokser intensiteten i de indbyggede konflikter i polariseringen. Ultrahøjre i Washington intervenserer militært over hele verden og presser sine klienter til at gennemtvunge drakoniske sociale nedskæringer og en forøgelse af den militære ageren. Militærkup, konsolideringen af militærdiktaturet i Pakistan og Sharons folkedrab i de palæstinensiske områder blev normen.

På venstresiden går massebevægelserne på gaden: Hele det palæstinensiske folk går til modstand, den colombianske guerilla slår tilbage, de europæiske demonstrationer mod kapitalen vokser i omfang og perspektiv.

Vælger-Venstre er marginaliseret, det tidligere centrum-venstre slutter sig til højre.

Den teoretiske pointe er, at polariseringen i dag ikke tager form af en simpel konfrontation mellem venstrepartier og staten. I dag foregår de største slag mellem det udenomsparlamentariske venstre og de imperialistiske stater, som arbejder med lokale klienters hjælp. For det andet forbigås den parlamentariske arena totalt. Højre regerer via kejserligt dekret, og venstre svarer på gaderne.

Højre tager magten qua sit monopol på valgprocessen og regerer derpå til fordel for Big Business. Venstrefløjen mobiliserer via sine internationale og nationale netværk, via internettet og ved at give udtryk for folkelige bekymringer, som ignoreres af de formelt 'valgte forsamlinger'. Vi er i en periode med krig, forstærket autoritært højrefløjs-herredømme, øget social polarisering og stadig mere effektiv udenomsparlamentarisk aktion. Det er en periode med permanente krige, kup og uophørlig imperiebygning. Disse 'påtvungne omstændigheder' er drivkræfterne bag det fornyede opsving i massemobiliseringerne over hele Latinamerika.

Det politiske udfald af denne polarisering er ikke givet på forhånd: Det er afhængigt af den ene eller anden af de antagonistiske kræfters aktion. Der er

mindst fire mulige scenarier.

Scenario 1: Polarisationen og konfrontationerne løses ved en tilbagevenden til Socialdemokratiet. Det ikke-parlamentariske venstre vokser og truer kapitalens herredømme, men savner kaldet til magt. Af frygt for at miste magt, rigdom og ejendom forhandler den herskende klasse med 'det mindre onde', et fornyet centrum-venstre, en social pagt, som deler rigdommen.

Scenario 2: Polarisationen resulterer i en sejr for højre og ultrahøjre og åbner døren til et amerikansk verdensimperium baseret på undertrykkende tredje verdens-regimer og etpartiregimer i Europa efter det amerikanske mønster.

Scenario 3: Venstremobiliseringer og bevægelser, forbundet med interimperialistiske konflikter, handelskrige og økonomiske kriser kulminerer med venstres erobring af statsmagten og påbegyndelsen af produktionsmidlernes socialisering.

Scenario 4: Fortsat, uløst polarisering uden nogen afgørende løsning. Det amerikanske imperium er ikke bæredygtigt pga. økonomiske omkostninger og klientregimernes svaghed, de sociale og politiske bevægelser yder modstand mod diktatorer og lakajregimer, men kan ikke tage magten, den Europæiske Union martres af uløste klasse- og indvandrerkonflikter.

Stillet over for disse scenarier - hvad må der da gøres? Hvad kan der gøres for at gøre det tredje scenario til virkelighed?

Det første og vigtigste spørgsmål for det udenomsparlamentariske venstre er at bryde definitivt med alle bånd til vælger-venstre og koncentrere sig om at udvide sin massebasis ud over sine oprindelige sektorafgrænsede grupperinger og udvikle en strategi for statsmagten. Dette kræver et totalt brud med sekteriske venstrefløjs- og 'spontanitets'-ideologier, som fragmenterer bevægelser og/eller forvandler magtfulde bevægelser til pressionsgrupper.

For det andet må det udenomsparlamentariske venstre udvikle en handlingsmæssig kontinuitet, som omfatter direkte deltagelse i kvarterets, fagforeningens og landarbejdernes kamp. Massemobiliseringen ved internationale begivenheder må underordnes opbygningen af kontinuerlige organisa-

tioner, som fører til klassebevægelser i national skala

For det tredje må udenomsparlamentariske bevægelser forholde sig til den kendsgerning, at hovedfjenden er den amerikanske og den europæiske imperialisme og ikke et eller andet vagt begreb som globaliseringen eller imperiet. Ideologisk klarhed er afgørende ved formuleringen af et alternativt program. Muligheden for en genoplivning af en centrum-venstre-vælgerkraft er højst usandsynlig på basis af højredrejningen.

Endvidere er det ikke sandsynligt, at kapitalistklassen selv under massetryk vil acceptere en tilbagevenden til en velfærdsstat. Den vil næsten totalt sikkert kaste sig i armen på ultrahøjreløsninger. Selv i det tilfælde, at et levedygtigt centrum-venstre genopstår, vil det næppe være nogen stabil foreteelse på baggrund af dagens polariserede politiske scene.

En definitiv sejr for højre/ultrahøjre ville i de fleste regioner finde sted uden en massebasis af betydning. Selv et militærdiktatur som følge af et USA-scenesat kup ville stå over for det problem at skulle regere uden økonomiske kilder (for årsagen til dets eksistens vil være at sikre betalingen af udlandsgælden etc.) og tilmed uden den stiltende indforståethed fra arbejdsstyrkens side.

Venstre må mobilisere for at hindre ultrahøjre i at komme til magten, uden at kompromisere med Højre i nogen af dens former. Kun politisk uafhængighed, opbygningen af social magt nedefra og viljen til at gribe statsmagten kan løse den nuværende polarisering i en historisk progressiv retning. ■

James Petras:

På dansk foreligger *James Petras: Barbari eller befrielse i det nye årtusinde*

Syv politiske essays, hvor forfatteren analyserer den euroamerikanske imperialismes ekspansion på verdensplan, men også de modstandsbevægelser, som imperialismens barbari fremkalder. Udgiven på Solidaritet. Redaktion og overs. Irene Clausen.

Et udvalg af Petras essays og politiske kommentarer på engelsk findes på Rebelions hjemmeside:

www.eurosur.org/rebellion/petrasenglish

Regeringen sparker ud efter modstandsfolkene

Udtalelse fra Folkebevægelsen mod Nazismes (FMN's) landsmøde 8. juni 2002

Venstre og Konservative, der med Dansk Folkeparti som betontung skygge-regering er godt i gang med at omkalfatre det politiske landskab og undergrave f.eks. solidariske principper som fællesskab og folkeligt medansvar, har styret den berygtede grønthøster ud på togt blandt de foreninger, som hidtil har modtaget beskeden økonomisk støtte fra overskuddet af tips- og lotto-midlerne.

I forvejen havde de politiske partier med Socialdemokratiet som scenevant nedskæringsseksperter og føringsofficer barberet bevillingerne ned til et minimum. Det ramte en lang række sociale hjælpeforeninger med sociale formål meget hårdt, ligesom flere antinazistiske foreninger såsom Allierede Krigs-

sejlere - kaldt Danmarks første frihedskæmpere - og Dokumentationscenter mod Historieforfalskning fandt kassen hermetisk lukket. Andre tilsvarende foreninger oplevede, at de i forvejen beskedne tilskud forsvandt i løbet af en nat og uden begrundelse eller spor. For flere foreninger betød det, at gulvtæppet med et snuptag blev revet væk under dem.

Trods de fatale problemer med bl.a. den tørstige solkonge i Farum har politikerne taget sig tid til at gennemføre et nyt nedskæringsfelttog imod bl.a. de modstandsfolk, som i sin tid vovede at tage et ansvar og som med tunge ofre sluttelig ved den strålende frihedskamp reddede Danmarks anseelse og gjorde landet til medlem af de Forenede

Nationer (FN). Aktive Modstandsfolk er f.eks. spist af med 20.0000 kr. for 2002. Det ramte bl.a. planer om fornyelse og supplerende IT-udstyr til produktionen af Danmarks eneste antinazistiske tidsskrift, Håndslag.

Grønthøsteren var ikke sendt til Hundige Strandvej 153, hvor Nazijonni fortsat kan gnide sig i hænderne og skoggerle over de tossegode politikere, som med kulturminister Brian Mikkelson (K) i spidsen lader skattepenge fosse ned til Greve, hvor de modtages som en kærkommen opmuntring til at holde liv i og videreføre de nazistiske raceteorier, herrefolksmentaliteten og den bevislige terroristiske aktivitet. FMN opfordrer til øjeblikkeligt at standse disse svinestregere.

APKs sommerlejr 2002 på Nordfyn

Fra lørdag d. 7. juli - fredag d. 13. juli

Af programmet:

Ankomst lørdag fra kl. 12.

Programmet starter allerede kl. 15

Lørdag-søndag

Ugens tema:

Terroraksen Bush, Sharon, Fogh

Terrorkrig imperialistisk globalisering EU's rolle i verden

Konkrete eksempler: Filippineme, Palastina mm

Mandag

Arbejderklassens enhed nedefra Efter rets bebudede arbejdsmarkedsreform

Aflivning af myter i dansk politik:

Atomdreng, Grønlands indvandring etc.

Tirsdag

Udflugtsdag

Udflugt? Endelave?

Aften: Den globale polarisering og det ekstreme hjerte

Onsdag

Udflugt danske ungdom

Universitets Gymnasie Folkesko-

lerereform

Soldat i hvilken hør?

Torsdag

EU-formandskab supermagts-

drøm: APK og den danske venstrefløj

Aften: Afslutningsfest

Fredag

Afrejse

Hver formiddag vil der være oplæg/panel og diskussion.

Om eftermiddagen vil der være en række temagrupper for seriøst interesserede.

Om aftenen: Foredrag/debat sang, underholdning, og hygge

Der bliver som sædvanlig sport og diverse spil.

Kultur: Musik, dans, optræden, lyrik-aften.

Seriøse arrangementer for pionerer og mindre børn og familieuflugt.

Lejren er på Nordfyn tæt ved vandet.

Pris:

Voksne 1050 kr., Deltagere på over-

Krigsmodstanden på Fyn i demonstration

afslutningsindkomster 800 kr.

Børn under 7 gratis Fra 7-13 250 kr.

Enkelt dag inkl. overnatning 225 kr

Unge fra 14 anbefales DKUs sommerlejr, der afholdes parallelt samme sted.

Tilmelding, program og oplysninger om flyttransport til og fra f.eks. hos:

APK-Fyn

Skibhusvej 100 st th.

5000 Odense C Tlf. 66148983

Email: apk@apk2000.dk

www.apk2000.dk

Så er det nu du skal tilmelde dig

Strøtanker i sommervarmen

Der er noget, der tyder på, at det er ved at blive sommer med alt, hvad dertil hører, fra agurkenyheder, der overskygger alvorligere sager, til ferie og tid til at læse gode bøger.

Så det er nu, du bør gå en tur på opdagelse i Oktobers bogbutikker.

Der er romaner både til afslapning og underholdning og til udvidelse af horisonten og udfordring af de små grå. Der er bøger fra alle dele af verden og fra mange tidsperioder. Der er et stort udvalg af digte, og der er teoretiske historiske, økonomiske og filosofiske værker og små pjecer og bøger fra klassekampen, med erfaringer, der også kan bruges i klassekampen i dag. Og priserne er til at betale.

Her er et lille pluk af udvalget i København:

Når ord bliver til sten, Felicia Langer, Tiden 1988, 40 kr.

Israelsk advokats optegnelser fra retsalene og fra de besatte områder. 44 kapitler oprindeligt skrevet til israelske aviser.

Jeg blev født til at skabe, Pablo Neruda, Rhodos 1980, 85 kr.

Essays, taler, historiske dokumenter, digte, rejsebreve fra debut'en til døden. Redigeret af enken Mathilde Neruda.

Dødsskibet, B. Traven, Fremads folkebibliotek 1962, 30 kr.

Spændende som en kriminalroman. Beskriver arbejdsforhold for dem, 'der ikke eksisterer'.

Opdagelsesrejsen, Erik Stinus, Vindrose 1993, 65 kr.

Roman om en ung inders rejse fra Bombay til Danmark, hvor han møder sin brud ved brylluppet.

Søn af de sorte, Richardt Wright, Nordisk Forlag 1942, 35 kr.

Den udødelige klassiker i indbundet udgave.

Mennesker mødes og sød musik opstår i hjertet, Jens August Schade, L&R 1992, 40 kr.

Kvalitet til de varme dage.

Den yderste grænse bd. 1-2, Kirsten Thorup, Gyldendal 1987, 85 kr.

En selvstændig fortsættelse af romanerne Lille Joanna, Den lange sommer og Himmel og helvede, som vi også har i bogklub-udgaven.

Daglejerne, Hans Kirk, Gyldendal 1950, 40 kr.

Indbundet udgave, god til eksamensgave.

Krigen købt på afbetaling, Kai Moltke, Thorkild Hansens forlag 1946, 70 kr.

Med dedikation af forfatteren. Desværre også aktuel i dag.

Fra Odense kan nævnes

Frydenholm, Hans Scherfigs klassiker, indbundet, 40 kr.

Skibhusbogen, Anders W. Berthelsen, 128 kr.

Bog om historien bag Skibhuskvarteret i Odense.

Det er kun et lille udvalg, kom selv og kig.

GBe

Et tilbageblik

I det gamle Rom betød liberalisme, - plyndring.

Allerede da var det sat i system. - Herren udnyttede slave. Dette system, - romerriget, opbyggedes af forordninger og dekretter, for at det ikke skulle løbe magthaverne af hænde.

Det lykkedes ikke, og magthaverne af i dag har deres hyr med at holde befolkningerne i ave,

- og ved at se tilbage på dette rige, og opgøret med dette fra folkets side, ved de, hvad fremtiden bringer.

OKTOBER BOGBUTIK

København
Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
35 43 49 50
Abningstid:
Tirsdag 13-17.30
Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Abningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Abningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Sommer under røde faner...

Verden over rejser folkene sig mod imperialismen og terrorkrig. På DKUs sommerlejr sætter vi tingene i perspektiv:

Bush * Sharon * Fogh

Folkenes kamp i
**Latinamerika *
Mellemøsten * Asien *
Afrika * Europa**

**Sol, strand, film, debat -
Hygge ved bålet og rød
olympiade**

Vær med når DKU indtager
Nordfyn 7. til 13. juli
- det er aldrig for sent at blive kloget!

DKU

Information og tilmelding:
dku@dku99.dk / tlf.: 35 43 49 50

NB

EU's stormagtsdrømme og LOs formand

En udløber af EU's topmøde i Lissabon var en målsætning om konkurrencemæssigt at blive verdens førende. Der tales vel at mærke om arbejdsmarkedet. EU vil tage livtag med USA, Japan, Kina, Rusland m.fl. Det handler om at øge udbytningen, udnyttelsen og effektiviseringen af arbejdskraften, så de konkurrerende stormagter inklusive supermagten USA skal "bag om dansen". Formålet er forøgede maksimalprofitter, der kan tage kampen om markeder op med konkurrenterne.

Til det formål har EU begået en såkaldt grøn bog, der indeholdes i en forkortelse, som vi lige så godt kan vænne os til, da vi kommer til at høre meget mere om den. Det drejer sig om CSR, hvilket står for: *Corporate Social Responsibility* – eller på dansk "virksomhedernes samfundsmæssige ansvar".

Grøn bogen bygger på myten om, at arbejdsstyrken i EU falder drastisk de kommende år, hvilket angiveligt vil skade EU konkurrencemæssigt. Denne myte er en løgn! Det er et faktum, at omkring en million personer i den erhvervsaktive alder i dagens Danmark står uden for arbejdsmarkedet. De er rubriceret i alle former for kasser: dagpengemodtagere, kontanthjælpsmodtagere, revalidender, aktiverede, på forskellige former for orlovsordninger, overladt til forsørgelse af ægtefællen, førtidspensionister osv.

Grøn bogens løsning er "større rummelighed på arbejdsmarkedet", hvilket er et begreb, vi kender alt for godt i Danmark. Blandt de allerførste tiltag, da den socialdemokratiske regering i starten af 90'erne kom til magten, var netop indførelsen af "Det rummelige arbejdsmarked". Rummeligheden bestod i, at "markedet" skulle kunne rumme nedslidte og/eller bilstandsmodtagere og lignende under – for arbejds-giverne – særlig favorable vilkår.

Den absolutte top i dansk erhvervsliv og fagbevægelse lægger ikke skjul på deres begejstring over EU's rummelighed. LO's formand Hans Jensen udtrykker sig på denne ligefremme facon: - Vi er i en "win"-situation. Udsagnet har nøjagtig den samme sandhedsværdi, som da hans forgænger, Thomas Nielsen, erklærede, at fagbevægelsen havde sejret ad helvede til.

Arbejdspladserne blev tilført begreber som skåne- og fleksjobbere.

Meningen var og er, at de sidste dråber skal pines ud af den nedslidte og udstødte arbejdskraft.

Dette kaldes i grøn bogen for, at virksomhederne skal udvise social ansvarlighed. Under favorable vilkår skal de "lette" samfundet for personer på overførselsindkomst. Masser af virksomheder beskæftiger hver dag tusinder af nedslidte arbejdere under demagogien. Deres sociale ansvarlighed betyder ikke, at der oprettes regulære stillinger på de almindelige overenskomstsmæssige vilkår.

Den absolutte top i dansk erhvervsliv og fagbevægelse lægger ikke skjul på deres begejstring over EU's rummelighed. LO's formand Hans Jensen udtrykker sig på denne ligefremme facon:

- Vi er i en "win"-situation. Alle vinder ved dette forslag.

Udsagnet har nøjagtig den samme sandhedsværdi, som da hans forgænger, Thomas Nielsen, erklærede, at fagbevægelsen havde sejret ad helvede til. Det er europæisk monopolkapital og arbejderaristokraterne, der vinder i denne internationale konkurrencesituation, som skal betales af de arbejdende massers sidste sveddråber.

Det er et meget farligt ærinde, monopolernes EU er ude i. Det er arbejderklassen i hele dens bredde, der er udset til at skulle betale den konkurrence, som er indledt stormagterne imellem.

Den økonomiske kamp føres med politiske midler, hvoraf en kommende krig blot er den direkte forlængelse.

FJ

Til Kommunistisk Politiks læsere

Næste nr. af Kommunistisk Politik kommer om 4 uger, den 20. juli.

Det "manglende" nr. vil blive udsendt som et ekstra nummer i efteråret i forbindelse med det danske EU-formandsskab, og sendt til abonnenterne.

I sommerferien -
Følg med i

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**